

Judikatúra súdov EÚ

od 15. mája do 16. augusta 2019

(výber najdôležitejších rozhodnutí)

OBSAH

I.	Judikatúra Súdneho dvora.....	3
A.	Oblasť: Aproximácia právnych predpisov.....	3
B.	Oblasť: Azyl a migrácia	3
C.	Oblasť: Dane a clo.....	5
D.	Oblasť: Doprava.....	8
E.	Oblasť: Duševné, priemyselné a obchodné vlastníctvo	9
F.	Oblasť: Energetika	11
G.	Oblasť: Inštitucionálne právo	12
H.	Oblasť: Justičná spolupráca v občianskych a obchodných veciach	12
I.	Oblasť: Justičná spolupráca v trestných veciach	13
J.	Oblasť: Nediskriminácia.....	15
K.	Oblasť: Občianstvo EÚ	16
L.	Oblasť: Ochrana osobných údajov.....	16
M.	Oblasť: Ochrana spotrebiteľa	17
N.	Oblasť: Poľnohospodárstvo a rybolov	18
O.	Oblasť: Sloboda usadiť sa	19
P.	Oblasť: Slobodné poskytovanie služieb	19
Q.	Oblasť: Sociálna politika	20
R.	Oblasť: Spoločná zahraničná a bezpečnostná politika	21
S.	Oblasť: Štátna pomoc	22
T.	Oblasť: Telekomunikácie	23
U.	Oblasť: Verejné obstarávanie	24
V.	Oblasť: Voľný pohyb kapitálu	25
W.	Oblasť: Voľný pohyb osôb	26
X.	Oblasť: Životné prostredie.....	26
Y.	Oblasť: Zásady, ciele a úlohy Zmlúv.....	28

UPOZORNENIE

Tento prehľad je neoficiálnym dokumentom slúžiacim na účely informovania odbornej a všeobecnej verejnosti, ktorý má iba informatívnu povahu, nezohľadňuje najnovšie zmeny európskych ani vnútroštátnych právnych noriem a nezaväzuje Ministerstvo spravodlivosti SR. Účelom tohto prehľadu je iba upozorniť na najdôležitejšie aspekty rozhodnutí, ktoré sú v prehľade uvedené v zjednodušenej forme, preto je vždy nevyhnutné pracovať s autentickým textom vybraného rozhodnutia Súdneho dvora EÚ. Nedá sa vylúčiť, že pre riešenie konkrétneho problému môžu byť relevantné a dôležité aj rozhodnutia Súdneho dvora EÚ, ktoré nie sú v tomto prehľade uvedené resp. iné aspekty v ňom uvedených rozhodnutí. V prehľade nie sú napríklad zaradené tie rozhodnutia, v ktorých sú síce uvedené dôležité výroky, tieto sú však iba zopakovaním už ustálenej judikatúry. Z časových dôvodov je tiež tentokrát v prehľade spracovaná iba judikatúra Súdneho dvora, a nie aj judikatúra Všeobecného súdu. Akékoľvek ďalšie šírenie alebo spracovanie tohto materiálu je možné len s predchádzajúcim súhlasom pôvodcu, ktorým je Ministerstvo spravodlivosti SR.

I. JUDIKATÚRA SÚDNEHO DVORA

A. Oblasť: Aproximácia právnych predpisov

C-100/18 Línea Directa Aseguradora (20. 6. 2019)

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania – Poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorových vozidiel – Smernica 2009/103/ES – Článok 3 prvý odsek – Pojem ‚prevádzka vozidiel‘ – Škoda na majetku spôsobená na nehnuteľnosti požiarom vozidla stojaceho v súkromnej garáži tejto nehnuteľnosti – Krytie povinným poistením“

Vo vnútroštátnom konaní v tomto prípade išlo o náhradu poistného plnenia, ktoré vyplatila poisťovňa vlastníkovi budovy poškodenej požiarom vozidla v súkromnej garáži tejto budovy. Táto poisťovňa ho vymáhala od poisťovne majiteľa motorového vozidla z dôvodu, že ide o zodpovednosť za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, aj keď vozidlo bolo zaparkované a nepohybovalo sa. Súdny dvor pripomenul, že pojem „prevádzka vozidiel“ nie je obmedzený na premávku na verejnej komunikácii, ale pod tento pojem patrí akékoľvek používanie vozidla, ktoré je v súlade s jeho obvyklou funkciou. Súdny dvor svojím rozsudkom potvrdil, že pojem „prevádzka vozidiel“ sa vzťahuje aj na situáciu, v ktorej sa vznietilo vozidlo používané v súlade s jeho funkciou dopravného prostriedku, zaparkované v súkromnej garáži budovy, čím vyvolalo požiar, ktorého príčinou bol elektrický skrat tohto vozidla a ktorý poškodil túto budovu, hoci uvedené vozidlo sa viac ako 24 hodín pred vznikom požiaru nepohybovalo.

B. Oblasť: Azyl a migrácia

C-720/17 Bilali (23. 5. 2019)

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania – Priestor slobody, bezpečnosti a spravodlivosti – Azylová politika – Doplnková ochrana – Smernica 2011/95/EÚ – Článok 19 – Zrušenie doplnkovej ochrany – Pochybenie správneho orgánu týkajúceho sa skutkových okolností“

Pánovi Bilalimu, ktorý o sebe tvrdil, že je osobou bez štátnej príslušnosti, bola na základe predpokladu, že je Alžírčan, poskytnutá v Rakúsku doplnková ochrana. Neskôr sa ukázalo, že táto domnienka rakúskych orgánov bola nesprávna. Súdny dvor posudzoval, či čl. 19 smernice 2011/95/EÚ bráni tomu, aby členský štát zrušil doplnkovú ochranu, ktorú na základe nesprávnych skutočností priznal, hoci na to neboli splnené predpoklady, pokiaľ dotknutej osobe nemožno vytknúť, že by členský štát uviedla v tejto súvislosti do omylu. Súdny dvor konštatoval, že v súlade s jej čl. 16 sa má táto smernica vykladať tak, že členský štát má dokonca povinnosť zrušiť doplnkovú ochranu, ktorú priznal, hoci na to neboli splnené predpoklady, a to aj vtedy, pokiaľ k tomuto omylu došlo bez zavinenia dotknutej osoby, pretože na jej udelenie od začiatku neexistoval smernicou predpokladaný dôvod.

C-89/18 A (10. 7. 2019)

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania – Dohoda o pridružení medzi EHS a Tureckom – Rozhodnutie č. 1/80 – Článok 13 – Klauzula ‚standstill‘ – Zlúčenie rodiny s manželom – Nové obmedzenie – Naliehavý dôvod všeobecného záujmu – Úspešná integrácia – Účinné riadenie migračných tokov – Proporcionalita“

Dánsko v zákone o cudzincoch prijalo obmedzujúce opatrenia, ktorých cieľ mal spočívať v zabezpečení úspešnej integrácie príslušníkov tretích štátov v Dánsku. Súdny dvor už rozhodol, že akékoľvek „nové obmedzenia“ v zmysle čl. 13 rozhodnutia asociačnej rady 1/80 môžu byť odôvodnené naliehavými dôvodmi všeobecného záujmu pod podmienkou, že by boli vhodné na dosiahnutie legitímneho cieľa a nešli by nad rámec toho, čo je nevyhnutné. V tomto prípade konštatoval, že vnútroštátne opatrenie, ktoré podmieňuje zlúčenie rodiny medzi tureckým pracovníkom, ktorý má legálny pobyt v dotknutom členskom štáte, a jeho manželským partnerom tým, že ich väzby s týmto členským štátom sú silnejšie ako väzby, ktoré majú s tretím štátom, predstavuje „nové obmedzenie“. Zároveň sa nestotožnil s postojom Dánska a uviedol, že prijaté opatrenie neumožňuje posúdiť vyhliadky na integráciu žiadateľa o povolenie na pobyt z dôvodu zlúčenia rodiny v Dánsku. Sporné obmedzenie preto nie je vhodné na dosiahnutie sledovaného cieľa.

C-556/17 Torubarov (29. 7. 2019)

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania – Spoločná politika v oblasti azylu a doplnkovej ochrany – Spoločné konania o poskytovaní medzinárodnej ochrany – Smernica 2013/32/EÚ – Článok 46 ods. 3 – Preskúmanie v plnom rozsahu a ex nunc – Článok 47 Charty základných práv Európskej únie – Právo na účinný opravný prostriedok – Rozsah právomocí súdu prvého stupňa – Neexistencia právomoci zmeniť rozhodnutie – Odmietnutie príslušného správneho, alebo kvázi súdneho orgánu rozhodnúť v súlade s rozhodnutím tohto súdu“

Súdny dvor sa na návrh maďarského súdu zaoberal požiadavkou účinného opravného prostriedku voči rozhodnutiam správnych alebo kvázi súdnych orgánov vo veciach posudzovania splnenia podmienok na poskytnutie medzinárodnej ochrany v zmysle smernice 2013/32/EÚ. Uviedol, že jej ustanovenia sa v súlade s čl. 47 Charty majú vykladať tak, že pokiaľ súd prvého stupňa konštatoval po úplnom vykonaní a *ex nunc* posúdení všetkých relevantných skutkových a právnych okolností preložených žiadateľom, že tomuto musí byť na základe splnenia kritérií uvedených v smernici 2011/95/EÚ poskytnutá medzinárodná ochrana z dôvodu, ktorý uvádza na podporu svojej žiadosti, avšak správny alebo kvázi súdny orgán následne prijal opačné rozhodnutie bez toho, aby preukázal existenciu nových skutočností ktoré by ho podporovali, uvedený súd musí toto rozhodnutie zmeniť v súlade so svojím skorším rozsudkom a nahradiť ho vlastným rozhodnutím, pokiaľ ide o žiadosť o medzinárodnú ochranu. Pokiaľ by mu takýto postup zakazovala vnútroštátna právna úprava, táto podľa potreby nemá byť uplatnená.

C-680/17 Vethanayagam a i. (29. 7. 2019)

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania – Priestor slobody, bezpečnosti a spravodlivosti – Vízový kódex Spoločenstva – Nariadenie (ES) č. 810/2009 – Článok 5 – Členský štát, ktorý je oprávnený skúmať žiadosť o vízum a rozhodovať o nej – Článok 8 – Dohoda o zastúpení – Článok 32 ods. 3 – Odvolanie proti rozhodnutiu o zamietnutí udelenia víza – Členský štát príslušný rozhodnúť o odvolaní v prípade dohody o zastúpení – Osoby oprávnené podať odvolanie“

Švajčiarske konzulárne orgány konajúce v zastúpení Holandska zamietli žiadosti o vízum dvom srílanským štátnym občanom, keďže nepreukázali dostatočné prostriedky na pokrytie nákladov spojených s pobytom. Títo podali odvolanie na ministerstvo zahraničných vecí Holandska, ktoré vyhlásilo, že o tomto odvolaní nemá právomoc konať, a zamietlo ich žiadosť ako neprípustnú. Súdny dvor predovšetkým pripomenul, že hostiteľ môže vystupovať len ako účastník konania podriadený

žiadateľovi o vízum a pridružený k nemu, a nie samostatne. Preto rozhodol, že vízový kódex neumožňuje hostiteľovi podať odvolanie vo vlastnom mene proti rozhodnutiu o zamietnutí udelenia víza. Tiež rozhodol, že ak existuje dvojstranná dohoda o zastúpení, ktorá stanovuje, že konzulárne orgány zastupujúceho členského štátu (za ktorý v tomto prípade treba považovať aj Švajčiarsko) sú oprávnené prijímať rozhodnutia o zamietnutí udelenia víza, príslušným orgánom zastupujúceho štátu prináleží rozhodovať o odvolaniach proti rozhodnutiu o zamietnutí udelenia víza. Takýto výklad je v súlade aj so základným právom na účinnú súdnu ochranu.

C. Oblasť: Dane a clo

C-235/18 Vega International Car Transport and Logistic (15. 5. 2019)

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania – Dane – Daň z pridanej hodnoty (DPH) – Smernica 2006/112/ES – Článok 135 ods. 1 písm. b) – Dodávky tovaru – Oslobodenie od dane pri iných činnostiach – Poskytovanie a sprostredkovanie úverov – Palivové karty“

V tejto veci medzinárodná spoločnosť poskytovala svojim dcérskym spoločnostiam palivové karty, ktoré týmto dcérskym spoločnostiam umožňovali natankovať palivom vozidlá, ktorých prepravu zabezpečujú. V nadväznosti na to na konci každého mesiaca táto medzinárodná spoločnosť refakturovala svojim dcérskym spoločnostiam sumu za nakúpené palivo zvýšenú o 2 %. Súdny dvor vylúčil, že by v tomto prípade išlo o dodanie tovaru (paliva), keďže uvedená medzinárodná spoločnosť nikdy nemala právo nakladať s palivom ako vlastník. Naopak, dospel k záveru, že išlo o poskytovanie služieb a že príslušnú službu možno kvalifikovať ako službu poskytovania úverov oslobodenú od DPH v zmysle smernice o DPH.

C-226/18 Krohn & Schröder (22. 5. 2019)

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania – Colná únia – Nariadenie (EHS) č. 2913/92 – Článok 212a – Dovozné postupy – Colný dlh – Oslobodenie od cla – Dumping – Subvencie – Dovozy fotovoltaických modulov na báze kryštálického kremíka a hlavných komponentov (t. j. článkov a doštičiek) s pôvodom v Čínskej ľudovej republike – Vykonávacie nariadenia (EÚ) č. 1238/2013 a (EÚ) č. 1239/2013, ktorými sa ukladá antidumpingové clo a vyrovnávacie clo – Oslobodenia od cla“

Hlavný colný úrad v Hamburgu (Nemecko) rozhodol, že predbežné colné vyhlásenie žalobkyne nebolo podané v lehote podľa Colného kódexu, čo viedlo k vzniku colného dlhu. Žalobkyňa však namietala oslobodenie od antidumpingového a vyrovnávacieho cla podľa vykonávacieho nariadenia 1238/2013 a vykonávacieho nariadenia 1239/2013, ktoré považovala za preferenčné priaznivé colné odbavenie tovaru, resp. úľavu od dovozného cla podľa čl. 212a Colného kódexu. Dotknutý tovar totiž vyrobila čínska spoločnosť, ktorej názov je uvedený v prílohe k vykonávaciemu rozhodnutiu 2013/707, pričom tento tovar poslala spoločnosti s ňou prepojenou so sídlom v Nemecku. Tento argument však Súdny dvor neakceptoval a rozhodol, že ak tovar síce určený pre spoločnosť prepojenú s čínskym vyvážajúcim výrobcom jej v čase vzniku colného dlhu nebol ani dodaný, ani ho neprepustila do voľného obehu, hoci takýto úmysel výrobca mal a uvedený tovar bol neskôr fakticky dodaný, nie sú splnené podmienky pre oslobodenie od antidumpingového a vyrovnávacieho cla.

C-291/18 Grup Servicii Petroliere (20. 6. 2019)

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania – Spoločný systém dane z pridanej hodnoty (DPH) – Smernica 2006/112/ES – Článok 148 písm. a) a c) – Oslobodenie od dane pri medzinárodnej doprave – Dodanie samozdvíhacích námorných vrtných plošín – Pojem ‚plavidlá určené na plavbu na otvorenom mori‘ – Rozsah“

Súdny dvor v kontexte uplatnenia oslobodenia dodania určitých plavidiel od dane podľa smernice o DPH posudzoval definíciu „plavidiel používaných na plavbu na otvorenom mori“. Dospel pri tom k dvom záverom. Po prvé, pojem „otvorené more“ už definovalo medzinárodné morské právo. Po druhé, plavidlo sa môže považovať za „používané“ na plavbu, iba ak sa používa, prinajmenšom prevažne alebo hlavne na premiestňovanie v námornom priestore. Plavidlom používaným na plavbu na otvorenom mori tak nemôže byť plavidlo, ktoré sa používa prevažne v nehybnej pozícii, ako napríklad námorné vrtné plošiny na ťažbu ložísk uhľovodíkov v mori.

C-644/17 Eurobolt (3. 7. 2019)

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania – Článok 267 ZFEÚ – Právo na účinný prostriedok nápravy – Rozsah preskúmania aktu Európskej únie vnútroštátnym súdom – Nariadenie (ES) č. 1225/2009 – Článok 15 ods. 2 – Oznámenie všetkých príslušných informácií členským štátom najneskôr desať pracovných dní pred zasadnutím poradného výboru – Pojem ‚príslušné informácie‘ – Podstatné formálne náležitosti – Vykonávacie nariadenie (EÚ) č. 723/2011 – Rozšírenie antidumpingového cla uloženého na dovoz určitých spojovacích materiálov zo železa alebo ocele s pôvodom v Číne na dovozy zasielané z Malajzie – Platnosť“

Tento návrh bol podaný v rámci sporu týkajúceho sa spôsobu prešetrenia, aký zvolila EK v súvislosti s povinnosťou uložiť antidumpingové clo na dovoz určitých spojovacích materiálov zo železa alebo z ocele od výrobcov a dodávateľov usadených v Ázii do EÚ. Keďže pripomienky predložené žalobcom vo vnútroštátnom konaní (holandskou spoločnosťou) predstavovali „príslušné informácie“, ktoré mali byť oznámené členským štátom najneskôr desať pracovných dní pred zasadnutím poradného výboru, Súdny dvor konštatoval neplatnosť vykonávacieho nariadenia 723/2011. Na tomto základe Súdny dvor takisto definoval rámec čl. 267 ZFEÚ tak, že spochybníť platnosť aktu sekundárneho práva EÚ možno aj výhradami založenými na nedodržaní podmienok pre jeho prijatie. Preto má vnútroštátny súd predtým, ako sa obráti na Súdny dvor s prejudiciálnou otázkou, právo požadovať od inštitúcií EÚ, ktoré sa zúčastnili na príprave napadnutého aktu, presné informácie a také prvky, ktoré považuje za nevyhnutné.

C-26/18 Federal Express Corporation Deutsche Niederlassung (10. 7. 2019)

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania – Colná únia – Nariadenie (EHS) č. 2913/92 – Články 202 a 203 – Clá na dovoz – Vznik colného dlhu z dôvodu nedodržania colných predpisov – Dane – Daň z pridanej hodnoty (DPH) – Smernica 2006/112/ES – Článok 2 ods. 1 písm. d) a článok 30 – DPH pri dovoze – Zdaniteľná udalosť – Pojem ‚dovoz‘ tovaru – Podmienka vstupu tovaru do hospodárskeho obehu Európskej únie – Preprava tohto tovaru do iného členského štátu než toho, v ktorom vznikol colný dlh“

V tejto veci Súdny dvor vykladal smernicu 2006/112/ES o DPH. Určitý tovar dodaný cez Nemecko príjemcom v Grécku bol predmetom porušenia colných predpisov v Nemecku, čo viedlo k vzniku colného dlhu pri dovoze v tomto členskom štáte. Nemecko však v tejto súvislosti žiadalo aj o uhradenie DPH pri dovoze. Súdny dvor rozhodol, že samotné porušenie a vznik colného dlhu v Nemecku nestačí na záver, že tovar vstúpil do hospodárskeho obehu EÚ v Nemecku, ak sa preukázalo, že ten istý tovar bol prepravený do iného členského štátu (Grécko) ako jeho konečného miesta určenia, kde došlo k jeho spotrebovaniu. K vzniku daňovej povinnosti týkajúcej sa DPH pri dovoze vzťahujúcej sa na tento tovar teda došlo až v tomto inom členskom štáte.

C-249/18 CEVA Freight Holland (10. 7. 2019)

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania – Colný kódex – Colné vyhlásenie – Uvedenie nesprávnej podpoložky kombinovanej nomenklatúry – Dodatočný colný výmer – Článok 78 tohto kódexu – Preskúmanie colného vyhlásenia – Úprava prevodnej hodnoty – Článok 221 uvedeného kódexu – Lehota, po uplynutí ktorej sa premlčuje právo na vymáhanie colného dlhu – Prerušenie“

Platí, že deklarant si môže v colnom vyhlásení zvoliť cenu tovaru predávaného na vývoz na územie EÚ, ktorá môže byť použitá ako základ na určenie colnej hodnoty tohto tovaru. Cenu tovaru uviedol aj v tomto prípade, a to predajnú cenu v EÚ, pričom sa domnieval, že vzhľadom na colné zaradenie príslušného tovaru a nulové clo nebude relevantná. Z kontroly vykonanej po prepustení tohto tovaru však následne vyplynulo, že colné vyhlásenie obsahovalo chybu v colnom zaradení, čo znamenalo vyššie clo. Súdny dvor rozhodol, že v takom prípade deklarant môže na základe čl. 78 Colného kódexu požiadať o preskúmanie tohto colného vyhlásenia s cieľom nahradiť pôvodne uvedenú cenu nižšou prevodnou cenou, a tým znížiť výšku svojho colného dlhu. Tiež platí, že je úlohou členských štátov, aby v súlade so zásadami efektivity a ekvivalencie určili dátum, ku ktorému má byť dlžníkovi oznámená suma cla na účely prerušenia trojročnej premlčacej lehoty, po uplynutí ktorej colný dlh zaniká.

C-91/18 Európska Komisia v. Helénska republika (Tsipouro) (11. 7. 2019)

„Nesplnenie povinnosti členským štátom – Spotrebné dane z alkoholu a alkoholických nápojov – Článok 110 ZFEÚ – Smernica 92/83/EHS – Smernica 92/84/EHS – Nariadenie (ES) č. 110/2008 – Uplatnenie nižšej spotrebnej dane na výrobu domácich výrobkov označených ako tsipouro a tsikoudia“

Súdny dvor rozhodol, že Grécko si nesplnilo povinnosti, ktoré mu vyplývajú z čl. 19, čl. 21 v spojení s čl. 22 ods. 1 a čl. 3 ods. 1 smernice 92/83/EHS, tým, že na destiláty tsipouro a tsikoudiu vyrábané tzv. „stálymi liehovarmi“ uplatňuje sadzbu spotrebnej dane, ktorá je oproti štandardnej vnútroštátnej spotrebnej dani znížená o 50 %, a v prípade, ak sú vyrábané malými tzv. „príležitostnými“ liehovarníkmi, uplatňuje na tieto destiláty výrazne zníženú sadzbu spotrebnej dane. Takáto výrazne znížená sadzba sa môže uplatniť iba na ouzo. Grécko samo uznalo, že ouzo, ako aj tsipouro a tsikoudia patria podľa nariadenia 110/2008 do odlišných kategórií alkoholických nápojov, t. j. ouzo do kategórie „destilovaný aníz“ a tsipouro a tsikoudia do kategórie „destilát z hroznových výliskov (matolín) alebo matolinovica“.

D. Oblasť: Doprava

C-591/17 Rakúska republika v. Spolková republika Nemecko (18. 6. 2019)

„Nesplnenie povinnosti členským štátom – Články 18, 34, 56 a 92 ZFEÚ – Právna úprava členského štátu, ktorá stanovuje poplatok za používanie infraštruktúry pre osobné motorové vozidlá – Situácia, v ktorej si môžu majitelia vozidiel registrovaných v tomto členskom štáte uplatniť daňovú úľavu na daň z motorových vozidiel vo výške zodpovedajúcej tomuto poplatku“

Nemecko na jednej strane zaviedlo poplatok za používanie infraštruktúry pre osobné motorové vozidlá („diaľničné známky“) a súčasne pre majiteľov vozidiel registrovaných v Nemecku stanovilo daňovú úľavu na daň z motorových vozidiel vo výške zodpovedajúcej minimálnej výške uhradeného poplatku. Rakúsko podalo na Nemecko žalobu, pretože podľa neho uvedený postup porušuje viaceré ustanovenia primárneho práva EÚ. Súdny dvor vyhovel trom zo štyroch žalobných dôvodov a rozhodol, že uvedeným postupom si Nemecko nesplnilo povinnosti, ktoré mu vyplývajú z čl. 18, 34, 56 a 92 ZFEÚ. Okrem iného totiž Nemecko konalo diskriminačne, pretože ekonomické zaťaženie by *de facto* znášali iba majitelia a vodiči vozidiel z iných členských štátov. Naopak, majiteľom a vodičom nemeckých vozidiel by nepribudlo žiadne dodatočné zaťaženie. Taktiež zavedené opatrenia predstavujú protiprávne (neodôvodnené) obmedzenie voľného pohybu tovaru a slobodného poskytovania služieb.

C-163/18 Aegean Airlines (10. 7. 2019)

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania – Letecká doprava – Nariadenie (ES) č. 261/2004 – Spoločné pravidlá systému náhrad a pomoci cestujúcim pri odmietnutí nástupu do lietadla, v prípade zrušenia alebo veľkého meškania letov – Zrušenie letu – Pomoc – Právo na náhradu nákladov na letenku leteckým dopravcom – Článok 8 ods. 2 – Balík cestovných služieb – Smernica 90/314/EHS – Konkurz cestovnej kancelárie“

Súdny dvor rozhodol, že nariadenie o právach cestujúcich sa má vykladať tak, že cestujúci, ktorí majú podľa smernice o balíku cestovných, dovolenkových a výletných služieb právo obrátiť sa na svoju cestovnú kanceláriu, aby získali náhradu nákladov na letenky, nemôžu žiadať náhradu aj od leteckého dopravcu. Prípadná kumulácia náhrad by mohla viesť k neodôvodnenej nadmernej ochrane cestujúcich v neprospech leteckého dopravcu. Platí to aj v prípade, že cestovná kancelária je platobne neschopná a neprijala nijaké opatrenia na zabezpečenie tejto náhrady. V tejto súvislosti Súdny dvor zdôraznil potrebu správnej transpozície smernice, ktorá má pre cestujúcich zabezpečiť náhradu všetkých zaplatených finančných prostriedkov v prípade platobnej neschopnosti cestovnej kancelárie. V prípade nezabezpečenia tejto náhrady pripomenul možnosť žaloby o náhradu škody voči členskému štátu spôsobenej porušením práva EÚ.

C-210/18 WESTbahn Management (10. 7. 2019)

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania – Doprava – Jednotný európsky železničný priestor – Smernica 2012/34/EÚ – Článok 3 – Pojem „Železničná infraštruktúra“ – Príloha II – Minimálny prístupový balík – Zahrnutie používania osobných nástupíšť“

Tento návrh bol predložený v rámci sporu o zákonnosť poplatkov, ktoré požaduje rakúsky správca železničnej infraštruktúry od spoločnosti WESTbahn Management za používanie osobných nástupíšť

v železničných staniach. Medzi účastníkmi konania vo veci samej bolo sporné, či používanie osobných nástupísk patrí do minimálneho prístupového balíka alebo do prístupu k servisným zariadeniam, čo bolo určujúce pre prípustnú výšku poplatkov. Súdny dvor tým, že sa priklonil k doslovnému výkladu relevantných ustanovení smernice 2012/34/EÚ, potvrdil, že „osobné nástupištia“ uvedené v prílohe I tejto smernice sú súčasťou železničnej infraštruktúry, ktorá zahŕňa stanice osobnej dopravy ako aj nákladné terminály a ktorej používanie patrí do minimálneho prístupového balíka v súlade s bodom 1 písm. c) uvedenej prílohy II.

C-502/18 České aerolinie (11. 7. 2019)

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania – Doprava – Spoločné pravidlá systému náhrad a pomoci cestujúcim pri odmietnutí nástupu do lietadla v prípade zrušenia alebo veľkého meškania letov – Nariadenie (ES) č. 261/2004 – Článok 5 ods. 1 písm. c) – Článok 7 ods. 1 – Právo na náhradu – Let s priamymi prípojami – Let pozostávajúci z dvoch letov prevádzkovaných rôznymi leteckými dopravcami – Veľké meškanie pri druhom lete s miestami odletu a príletu mimo Európskej únie prevádzkovanom dopravcom so sídlom v tretej krajine“

Tento návrh bol podaný v rámci sporu medzi dotknutými cestujúcimi a leteckým dopravcom (České Aerolinie), ktorých let s odletom z Prahy do Bangkoku s priamym prípojom cez Abú Zabí mal pri prílete v Bangkoku významné meškanie. Súdny dvor pripomenul, že lety objednané v rámci jednej rezervácie predstavujú jeden celok a že cestujúci na letoch, ktoré majú pri prílete viac ako trojhodinové meškanie, majú nárok na náhradu podľa čl. 5 ods. 1 písm. c) nariadenia 261/2004 v spojení s jeho čl. 7 ods. 1. V tomto prípade rozhodol, že cestujúci si môže uplatniť svoj nárok na náhradu podľa uvedeného nariadenia voči prevádzkujúcemu leteckému dopravcovi, t. j. tomu, ktorý uskutočnil prvý let.

E. Oblasť: Duševné, priemyselné a obchodné vlastníctvo

C-705/17 Hansson (12. 6. 2019)

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania – Ochranné známky – Smernica 2008/95/ES – Článok 4 ods. 1 písm. b) – Pravdepodobnosť zámery – Celkový dojem – Staršia ochranná známka zapísaná do registra spolu s vyhlásením o vzdaní sa práva – Účinky takého vzdania sa práva na rozsah ochrany staršej ochrannej známky“

V tejto veci žiadateľ predložil pri zápise kombinovanej ochrannej známky vyhlásenie o vzdaní sa výlučného práva na jej časť. Otázne boli dopady takéhto vyhlásenia pri posúdení pravdepodobnosti zámery ochrannej známky podľa smernice 2008/95/ES. Súdny dvor uviedol, že smernica 2008/95/ES neobsahuje povinnosť ani zákaz pre členské štáty zaviesť do ich vnútroštátnych právnych predpisov spomínaný inštitút vyhlásenia o vzdaní sa práva. Ak ale uvedený inštitút zavedený je, tak nesmie narúšať užitočný účinok a ciele smernice 2008/95/ES. Súdny dvor rozhodol, že vnútroštátna právna úprava, podľa ktorej vyhlásenie o vzdaní sa práva prizná jednému z prvkov kombinovanej ochrannej známky od začiatku a trvalo obmedzený význam alebo ho dokonca vylúči z celkovej analýzy faktorov dôležitých na určenie existencie pravdepodobnosti zámery ochrannej známky, je v rozpore so smernicou 2008/95/ES.

C-800/18 P Haskovo v. Devín (11. 7. 2019)

„Odvolanie – Článok 181 Rokovacieho poriadku Súdneho dvora – Ochranná známka Európskej únie – Konanie o vyhlásenie neplatnosti – Slovná ochranná známka DEVIN – Vyhlásenie neplatnosti“

Všeobecný súd rozhodol¹, že názov bulharského mesta DEVIN môže byť zapísaný ako ochranná známka EÚ pre minerálnu vodu. Zdôraznil však, že je potrebná rovnováha medzi právami majiteľov ochrannej známky a záujmami tretích osôb. Taká rovnováha ale nevyžaduje zrušenie tejto ochrannej známky, keďže geografický názov zostane k dispozícii tretím osobám nielen na opisné používanie, ako je podpora cestovného ruchu v tomto meste, ale aj ako rozlišovacie označenie v prípade „náležitého dôvodu“ a neexistencie pravdepodobnosti zámieny. Obchodná a priemyselná komora Haskovo z Bulharska sa proti rozsudku Všeobecného súdu odvolala na Súdny dvor. Súdny dvor však toto odvolanie zamietol ako v časti zjavne neprípustné a v časti zjavne nedôvodné.

C-469/17 Funke Medien NRW (29. 7. 2019)

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania – Autorské práva a s nimi súvisiace práva – Smernica 2001/29/ES – Informačná spoločnosť – Zosúladenie niektorých aspektov autorských práv a s nimi súvisiacich práv – Článok 2 písm. a) – Právo rozmnožovania – Článok 3 ods. 1 – Verejný prenos – Článok 5 ods. 2 a 3 – Výnimky a obmedzenia – Rozsah – Charta základných práv Európskej únie“

Funke Medien prevádzkuje internetový portál denníka Westdeutsche Allgemeine Zeitung a z neznámeho zdroja získala veľkú časť utajovaných vojenských správ o nasadení vojakov Bundeswehru v zahraničí, ktoré boli dostupné na jej webovej stránke spolu s výzvou na diskusiu. SRN v tejto súvislosti namietala porušenie autorského práva. Podľa Súdneho dvora predovšetkým sporné správy možno autorským právom chrániť iba vtedy, ak sú duševným výtvorom ich autora, ktorý odzrkadľuje jeho osobnosť, a sú výrazom jeho slobodných a tvorivých rozhodnutí pri vypracovaní uvedených správ, čo musí overiť vnútroštátny súd. Súdny dvor následne vysvetlil, že niektoré ustanovenia smernice o vecnom obsahu práv, resp. o výnimkách a obmedzeniach sú a iné zasa nie sú opatreniami úplnej harmonizácie. Ďalej rozhodol, že sloboda informácií a sloboda tlače zakotvené v čl. 11 Charty nemôžu nad rámec určitých výnimiek a obmedzení stanovených v smernici odôvodniť výnimku z výlučného práva autora na rozmnožovanie a na verejný prenos. Napokon ozrejmil povinnosti vnútroštátneho súdu v rámci vytvárania rovnováhy medzi výlučnými právami autora a právami užívateľov predmetu ochrany.

C-476/17 Pelham a i. (29. 7. 2019)

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania – Autorské práva a s nimi súvisiace práva – Smernica 2001/29/ES – Informačná spoločnosť – Zosúladenie niektorých aspektov autorských práv a s nimi súvisiacich práv – Vzorkovanie (sampling) – Článok 2 písm. c) – Výrobca zvukových záznamov – Právo rozmnožovania – Rozmnožovanie „v časti“ – Článok 5 ods. 2 a 3 – Výnimky a obmedzenia – Rozsah – Článok 5 ods. 3 písm. d) – Citácie – Smernica 2006/115/ES – Článok 9 ods. 1 písm. b) – Právo šírenia – Základné práva – Charta základných práv Európskej únie – Článok 13 – Sloboda umenia“

¹ Rozsudok Všeobecného súdu z 25. októbra 2018 vo veci T-122/17 *Devín v. EUIPO*, EU:T:2018:719.

V tomto spore išlo o tvrdenie, že skopírovaním približne dvojsekundovej vzorky rytmickej sekvencie hudobnej skladby a jej začlenením do inej hudobnej skladby v rámci postupných opakovaní (tzv. sampling) bolo porušené autorské právo. Podľa Súdneho dvora v rámci slobody umeleckého prejavu môže používateľ zvukovej vzorky pri tvorbe nového diela pozmeniť vzorku odobratú zo zvukového záznamu do takej miery, že táto vzorka nie je v takom diele sluchom rozpoznateľná. Takáto vzorka nie je „rozmnôženinou“ v zmysle čl. 2 písm. c) smernice 2001/29/ES, pretože nepreberá celý tento zvukový záznam alebo jeho podstatnú časť. Toto ustanovenie je tiež opatrením úplnej harmonizácie, ktoré nepripúšťa inú výnimku alebo obmedzenie práva a stanovuje výlučné právo výrobcu zvukových záznamov udeliť súhlas alebo zakázať rozmnožovanie svojho zvukového záznamu. Súdny dvor taktiež definoval, že na pojem „citácie“ podľa čl. 5 ods. 3 písm. d) smernice 2006/115/ES sa nevzťahuje situácia, keď nemožno identifikovať dielo, ktorého sa predmetná citácia týka.

C-516/17 Spiegel Online (29. 7. 2019)

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania – Autorské práva a s nimi súvisiace práva – Smernica 2001/29/ES – Informačná spoločnosť – Zosúladenie niektorých aspektov autorských práv a s nimi súvisiacich práv – Článok 5 ods. 3 – Výnimky a obmedzenia – Rozsah – Článok 5 ods. 3 písm. c) a d) – Spravodajstvo o aktuálnych udalostiach – Citácie – Používanie hypertextových odkazov – Sprístupnenie verejnosti v súlade so zákonom – Charta základných práv Európskej únie – Článok 11 – Sloboda prejavu a právo na informácie“

Pán Beck na súde v Nemecku napadol sprístupnenie úplného znenia svojich rukopisov a článku na webovej stránke Spiegel Online, pretože podľa jeho názoru došlo k porušeniu autorského práva. Súdny dvor interpretoval čl. 5 smernice 2001/29/ES vo viacerých aspektoch. Predovšetkým, tieto ustanovenia pripúšťajú diskrečnú právomoc pri ich preberaní do vnútroštátneho práva. Avšak, ani sloboda informácií a sloboda tlače, ktoré sú zakotvené v čl. 11 Charty, nemôžu nad rámec výnimiek a obmedzení odôvodniť výnimku z výlučného práva autora na rozmnožovanie a výlučného práva autora na verejný prenos. Na druhej strane, výnimku a obmedzenie na účely spravodajstva o aktuálnych udalostiach nemožno obmedziť na situácie, ak nie je prakticky možné vopred požiadať o povolenie používať chránené dielo. Súdny dvor takisto vyslovil, že pojem „citácie“ uvedený v tomto ustanovení zahŕňa aj hypertextový odkaz na samostatne prístupný súbor za predpokladu, že dielo bolo verejnosti sprístupnené na základe zákonného povolenia nositeľa práva alebo na základe nedobrovoľnej licencie či zákonného povolenia.

F. Oblasť: Energetika

Spojené veci C-180/18, C-286/18 a C-287/18 Agreenergy (11. 7. 2019)

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania – Životné prostredie – Smernica 2009/28/ES – Článok 3 ods. 3 písm. a) – Podpora využívania energie vyrobenej z obnoviteľných zdrojov – Výroba elektrickej energie fotovoltickými solárnymi zariadeniami – Zmena režimu podpory – Zásady právnej istoty a ochrany legitímnej dôvery“

Súdny dvor bol požiadaný objasniť význam čl. 3 ods. 3 písm. a) smernice 2009/28/ES vo svetle zásad právnej istoty a ochrany legitímnej dôvery. Vo veci samej išlo o zákonnosť zníženia skôr schválených stimulov na fotovoltiku novou ministerskou vyhláškou, a to kvôli vysokej úrovni nákladov a zaberaniu

ornej pôdy. Táto podmienila možnosť využívať zvýhodnené sadzby klasifikáciou dotknutých hospodárskych subjektov v informatickom registri a „zastropovaním“ ročných orientačných súhrnných nákladov. Talianska vláda uviedla, že všetky tieto okolnosti boli žalobkyniam vo veci samej známe, čo tieto samé vo svojich písomných pripomienkach pripustili. Preto sa Súdny dvor domnieval, že podmienky jasne vyplývali z vnútroštátneho práva, takže ich uplatnenie v zásade malo byť predvídateľné pre dotknuté hospodárske subjekty, čo prináleží overiť vnútroštátnemu súdu. S výhradou takýchto overení Súdny dvor rozhodol, že čl. 3 ods. 3 písm. a) smernice 2009/28/ES umožňuje členskému štátu rozhodnúť o znížení, ba dokonca zrušení skôr schválených stimulujúcich sadziieb na fotovoltiku.

G. Oblasť: Inštitucionálne právo

C-543/17 Európska komisia v. Belgické kráľovstvo (čl. 260 ods. 3 ZFEÚ – vysokorýchlostné siete) (8. 7. 2019)

„Nesplnenie povinnosti členským štátom – Článok 258 ZFEÚ – Opatrenia na zníženie nákladov na zavedenie vysokorýchlostných elektronických komunikačných sietí – Smernica 2014/61/EÚ – Neprebratie a/alebo neoznámenie opatrení na prebratie – Článok 260 ods. 3 ZFEÚ – Návrh na uloženie povinnosti platiť denné penále – Výpočet výšky penále“

Súdny dvor prvýkrát posudzoval rozsah uplatniteľnosti čl. 260 ods. 3 ZFEÚ, ktorý mu umožňuje v rámci jediného konania o porušení povinnosti konštatovať porušenie a zároveň uložiť členskému štátu paušálnu pokutu alebo penále. Zároveň spresnil rozsah povinností členských štátov pri transpozícii smerníc. Členské štáty sú povinné uviesť v prípade každého ustanovenia smernice ustanovenia zabezpečujúce jej prebratie. Ak EK aj po tom, čo jej členský štát oznámi prijatie transpozičných opatrení, navrhne uloženie peňažného penále proti členskému štátu podľa čl. 260 ods. 3 ZFEÚ, prináleží jej preukázať, že niektoré opatrenia na prebratie zjavne chýbajú alebo nepokrývajú celé územie daného štátu. Súdnemu dvoru však neprináleží, aby v takomto konaní skúmal správnosť transpozície smernice. Súdny dvor tiež potvrdil možnosť uloženia peňažného penále, ak nesplnenie povinnosti pretrváva až do dňa posúdenia skutkových okolností Súdnym dvorom. Vzal však tiež do úvahy, že vzhľadom na vývoj v žalovanom členskom štáte nie je vylúčené, že do dňa vyhlásenia rozsudku bude prebratie smernice úplné, preto penále uložil iba v rozsahu, v akom nesplnenie povinnosti pretrvávalo ku dňu vyhlásenia rozsudku.

H. Oblasť: Justičná spolupráca v občianskych a obchodných veciach

C-658/17 WB (23. 5. 2019)

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania – Súdna spolupráca v občianskych veciach – Nariadenie (EÚ) č. 650/2012 – Článok 3 ods. 1 písm. g) a i) – Pojem ‚rozhodnutie‘ v dedičskej veci – Pojem ‚verejná listina‘ v dedičskej veci – Právna kvalifikácia vnútroštátneho osvedčenia o dedičstve – Článok 3 ods. 2 – Pojem ‚súd‘ – Nevykonanie oznámenia Európskej komisii zo strany členského štátu, že notári ako nejustičné orgány vykonávajú funkcie justičného orgánu ako súdy“

V tomto prípade sa Súdny dvor okrem iného zaoberal výkladom pojmu „súd“ a „verejná listina“ v zmysle nariadenia 650/2012 o dedičských veciach. Rozhodol, že notár, ktorý na základe súhlasnej

žiadosti všetkých účastníkov konania pred notárom vyhotoví osvedčenie o dedičstve, nepredstavuje „súd“ v zmysle nariadenia 650/2012. Takáto činnosť notára netvorí súčasť funkcií justičného orgánu, pretože sa vykonáva na základe súhlasnej žiadosti zainteresovaných strán, hoci výsady súdu v prípade neexistencie dohody medzi stranami zostávajú nedotknuté. V dôsledku toho osvedčenie o dedičstve nepredstavuje „rozhodnutie“ v zmysle tohto nariadenia, keďže nie je vydané súdom. Takéto osvedčenie však spĺňa podmienky stanovené nariadením 650/2012, aby sa mohlo považovať za „verejnú listinu“, keďže notár je oprávnený vykonať overenie, ktoré ho môže viesť k odmietnutiu vydania osvedčenia, takže pravosť tejto listiny sa týka tak jeho podpisu, ako aj jej obsahu.

C-451/18 Tibor-Trans (29. 7. 2019)

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania – Spolupráca v občianskych a obchodných veciach – Nariadenie (EÚ) č. 1215/2012 – Osobitné právomoci – Článok 7 bod 2 – Veci týkajúce sa nárokov z mimozmluvnej zodpovednosti – Miesto, kde došlo ku skutočnosti, ktorá zakladá nárok na náhradu škody – Miesto, kde vznikla škoda – Žaloba o náhradu škody spôsobenej kartelom vyhláseným za nezlučiteľný s článkom 101 ZFEÚ a článkom 53 Dohody o Európskom hospodárskom priestore“

Súdny dvor v kontexte nárokov z mimozmluvnej zodpovednosti rozhodoval o právomoci súdov členského štátu prejednať podľa nariadenia Brusel I. žalobu o náhradu škody spôsobenej na území daného štátu kartelovými dohodami dojednanými v inom členskom štáte. Konkrétne išlo o spor, v ktorom maďarský autodopravca zažaloval v Maďarsku holandského výrobcu kamiónov. Súdny dvor rozhodol, že škoda spôsobená kartelom spočíva v prirážkach zaplatených z dôvodu umelo zvýšených cien, je bezprostredným dôsledkom porušenia podľa čl. 101 ZFEÚ, a teda predstavuje priamu škodu, ktorá umožňuje založiť právomoc súdov členského štátu, na území ktorého vznikla. Založeniu právomoci nebráni, že žalobca nikdy nekupoval vozidlá priamo od žalovaného výrobcu. Tiež nezáleží na tom, že žaloba bola podaná výlučne proti jednému z porušiteľov, keďže jediné a pokračujúce porušenie práva hospodárskej súťaže má za následok spoločnú a nerozdielnu zodpovednosť porušiteľov.

I. Oblasť: Justičná spolupráca v trestných veciach

Spojené veci C-508/18 a C-82/19 PPU OG (27. 5. 2019)

C-509/18 PF (27. 5. 2019)

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania – Naliehavé prejudiciálne konanie – Justičná a policajná spolupráca v trestných veciach – Európsky zatykač – Rámcové rozhodnutie 2002/584/SVV – Článok 6 ods. 1 – Pojem „súdny orgán vydávajúci zatykač“ – Európsky zatykač vydaný prokuratúrou členského štátu – Európsky zatykač vydaný generálnou prokuratúrou členského štátu – Postavenie – Existencia podriadenosti voči orgánu výkonnej moci – Právomoc ministra spravodlivosti udeľovať individuálne pokyny – Neexistencia záruky nezávislosti – Záruka nezávislosti“

V obidvoch uvedených konaniach Súdny dvor posudzoval otázku, či sa prokuratúra/generálna prokuratúra členského štátu môže považovať za „súdny orgán vydávajúci zatykač“² v zmysle

² Česky „vystavující justiční orgán“, anglicky „issuing judicial authority“, nemecky „ausstellende Justizbehörde“, francúzsky „autorité judiciaire d'émission“.

rámcového rozhodnutia 2002/584/SVV o európskom zatykači. V prípade prokuratúry v Nemecku, ktorá je pri prijímaní rozhodnutia o vydaní európskeho zatykača vystavená riziku, že bude priamo alebo nepriamo podliehať usmerneniam alebo pokynom výkonnej moci, Súdny dvor rozhodol, že nejde o „súdny orgán vydávajúci zatykač“ v zmysle rámcového rozhodnutia 2002/584/SVV. Naopak, v prípade generálnej prokuratúry Litvy Súdny dvor rozhodol, že sa na ňu pojem „súdny orgán vydávajúci zatykač“ v zmysle rámcového rozhodnutia 2002/584/SVV vzťahuje, keďže ako orgán štrukturálne nezávislý od súdnej moci má právomoc viesť trestné stíhanie a jej postavenie v tomto členskom štáte jej pri vydávaní európskeho zatykača poskytuje záruku nezávislosti vo vzťahu k výkonnej moci.

C-646/17 Moro (13. 6. 2019)

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania – Justičná spolupráca v trestných veciach – Smernica 2012/13/EÚ – Právo na informácie v trestnom konaní – Článok 6 ods. 4 – Právo na informácie o vznesenom obvinení – Informácia o akýchkoľvek zmenách, ktoré sa týkajú poskytnutých informácií, ak je to potrebné na zaručenie spravodlivého konania – Zmena právnej kvalifikácie skutkového stavu, ktorý je predmetom obžaloby – Nemožnosť obvineného žiadať v priebehu ústnej časti konania o uplatnenie dohodnutého trestu stanoveného vnútroštátnym právom – Rozdiel v prípade zmeny skutkového stavu, na ktorom je založená obžaloba“

Taliansky súd sa pýtal, či smernica 2012/13/EÚ a čl. 48 Charty bránia vnútroštátnej úprave, podľa ktorej sa procesné záruky obhajoby v súdnej časti trestného konania poskytujú po zmene obžaloby rôzne podľa toho, či sa táto zmena týka vymedzenia skutkového stavu alebo právnej kvalifikácie žalovaného skutku. Podľa talianskeho práva totiž v prípade zmeny vymedzenia skutkového stavu obvinený opäť môže navrhnúť tzv. postup dohody o treste, pričom v prípade zmeny obžaloby vo veci právnej kvalifikácie skutku bez zmeny ohľadom skutkového stavu takúto možnosť už nemá. Súdny dvor uviedol, že právo na obhajobu v rámci práva obvineného na informácie v práve EÚ neukladá členskému štátu povinnosť priznať takejto osobe právo požadovať po začatí pojednávania uloženie dohodnutého trestu v prípade zmeny právnej kvalifikácie skutku, ktorý je predmetom obžaloby, a takýto postup nemôže sám o sebe znamenať porušenie týchto práv obvineného.

C-573/17 Popławski (24. 6. 2019)

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania – Justičná spolupráca v trestných veciach – Európsky zatykač – Rámcové rozhodnutia – Neexistencia priameho účinku – Prednosť práva Únie – Dôsledky – Rámcové rozhodnutie 2002/584/SVV – Článok 4 bod 6 – Rámcové rozhodnutie 2008/909/SVV – Článok 28 ods. 2 – Vyhlásenie členského štátu, na základe ktorého môže naďalej uplatňovať existujúce právne nástroje o odovzdávaní odsúdených osôb uplatniteľné pred 5. decembrom 2011 – Oneskorené vyhlásenie – Dôsledky“

Holandský súd sa pýtal, či musí upustiť od použitia vnútroštátnej úpravy, ak je nezlučiteľná s ustanoveniami rámcového rozhodnutia 2008/909/SVV, ktoré však nemá priamy účinok, a takisto či je prehlásenie členského štátu týkajúce sa časového uplatňovania rámcového rozhodnutia platné, ak ho tento štát neurobil „pri prijatí tohto rámcového rozhodnutia“, ako je ním požadované, ale až po jeho prijatí. Súdny dvor uviedol, že takéto prehlásenie vykonané po dni prijatia rámcového rozhodnutia nemôže vyvolávať právne účinky, lebo ho členský štát nevykonal v relevantnom čase, teda pri prijatí dotknutého rámcového rozhodnutia. Takisto uviedol, že zásada prednosti práva EÚ nevyžaduje, aby

vnútroštátny súd neuplatnil vnútroštátne právo nezlučiteľné s dotknutým rámcovým rozhodnutím, keďže toto nemá priamy účinok. Orgány členských štátov vrátane súdov sú však povinné vykladať vnútroštátne právo v čo najväčšom rozsahu v súlade s ustanoveniami rámcového rozhodnutia a zaistiť tak výsledok zlučiteľný s cieľom, ktorý sleduje.

C-38/18 Gambino a Hyka (29. 7. 2019)

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania – Justičná spolupráca v trestných veciach – Smernica 2012/29/EÚ – Minimálne normy v oblasti práv, podpory a ochrany obetí trestných činov – Články 16 a 18 – Výsluch obeť trestným súdom prvého stupňa – Zmena v rozhodovacom zložení – Zopakovanie výsluchu obeť na žiadosť jednej zo strán konania – Charta základných práv Európskej únie – Články 47 a 48 – Právo na spravodlivý proces a právo na obhajobu – Zásada bezprostrednosti – Rozsah – Právo obeť na ochranu počas trestného konania“

Súdny dvor sa zaoberal na návrh talianskeho súdu otázkou, či ustanovenia smernice 2012/29/EÚ týkajúce sa práva obeť na ochranu bránia opätovnému výsluchu takejto obeť – svedka v trestnom konaní pred novým sudcom v prípade, keď jedna zo strán (vo veci samej obvinený) neudelí súhlas s prečítaním zápisnice zo skoršieho kontradiktórne vykonaného výsluchu tohto svedka v tom istom konaní pred iným sudcom. Súdny dvor konštatoval, že smernica 2012/29/EÚ nebráni takejto vnútroštátnej právnej úprave, ktorej zmyslom je garancia práva na obhajobu, resp. spravodlivé súdne konanie. Ako totiž uviedol, požiadavka, aby bol počet výsluchov obeť obmedzený na minimum, nevyžaduje, aby bola obeť trestného činu konajúcim súdom vypočutá iba raz. Takisto poukázal na skutočnosť, že právo obeť na ochranu v zmysle smernice nemôže mať vplyv na skutočné uplatňovanie práv priznaných obvinenému.

J. Oblasť: Nediskriminácia

C-404/18 Hakelbracht a i. (20. 6. 2019)

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania – Sociálna politika – Smernica 2006/54/ES – Rovnosť zaobchádzania s mužmi a so ženami – Prístup k zamestnaniu a pracovné podmienky – Článok 24 – Ochrana pred postihujúcimi opatreniami – Odmietnutie uchádzačky o zamestnanie z dôvodu jej tehotenstva – Zamestnanec, ktorý intervenoval v prospech tejto uchádzačky – Prepustenie zamestnanca“

V tomto prípade išlo o podporu poskytnutú obeť diskriminácie, kde niet pochyb o diskriminácii (uchádzačka o zamestnanie bola odmietnutá z dôvodu jej tehotenstva) a o odškodnení obeť už rozhodol vnútroštátny súd. Podľa Súdneho dvora čl. 24 smernice 2006/54/ES musí pred postihujúcimi opatreniami chrániť osobu, ktorá podporuje osobu sťažujúcu sa na diskrimináciu na základe pohlavia, aj vtedy, ak nevystupovala v postavení svedka v rámci preskúmania tejto sťažnosti a jej svedectvo nezodpovedalo formálnym požiadavkám stanoveným vnútroštátnou právnou úpravou.

K. Oblasť: Občianstvo EÚ

C-22/18 TopFit a Biffi (13. 6. 2019)

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania – Občianstvo Únie – Články 18, 21 a 165 ZFEÚ – Súťažný poriadok športového zväzu – Účasť amatérskeho športovca, ktorý má štátnu príslušnosť jedného členského štátu, na národných majstrovstvách iného členského štátu – Rozdielne zaobchádzanie na základe štátnej príslušnosti – Obmedzenie voľného pohybu“

Taliansky občan dlhodobo žijúci v Nemecku sa chcel zúčastniť nemeckých národných majstrovstiev amatérov v ľahkej atletike v kategórii seniorov, čo mu nemecký zväz neumožnil, resp. umožnil len sčasti. Súdny dvor potvrdil, že pravidlá národného športového zväzu, ktorými sa riadi prístup občanov EÚ k športovým súťažiam, podliehajú čl. 18 a 21 ZFEÚ. Následne uznal za legitímne vyhradiť udelenie titulu národného majstra v určitom športe vlastnému štátnemu príslušníkovi, keďže tento prvok štátnej príslušnosti je možné považovať aj za náležitosť titulu národného majstra. Problematickým však bolo splnenie kritéria proporcionality. Súdnemu dvoru sa nezдалo, že by dve odôvodnenia nemeckého zväzu boli založené na objektívnych okolnostiach. Definitívne vyhodnotenie ale Súdny dvor prenechal vnútroštátnemu súdu. Ten však bude musieť vziať do úvahy, že sporné obmedzenie v Nemecku roky neexistovalo a že za daných okolností sa ako neprimerané javí úplné nepripustenie na šampionát.

L. Oblasť: Ochrana osobných údajov

C-40/17 Fashion ID (29. 7. 2019)

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania – Ochrana fyzických osôb pri spracovaní osobných údajov – Smernica 95/46/ES – Článok 2 písm. d) – Pojem „prevádzkovateľ“ – Správca internetovej stránky, ktorý umiestnil na túto stránky modul sociálnej siete umožňujúci oznámenie osobných údajov návštevníka tejto stránky dodávateľovi uvedeného modulu – Článok 7 písm. f) – Legitimita spracovania údajov – Zohľadnenie záujmu správcu internetovej stránky alebo záujmu dodávateľa modulu sociálnej siete – Článok 2 písm. h) a článok 7 písm. a) – Súhlas dotknutej osoby – Článok 10 – Informácie, ktoré je potrebné poskytnúť dotknutej osobe – Vnútroštátna právna úprava priznávajúca aktívnu legitimitáciu neziskovým združeniam na ochranu záujmov spotrebiteľov“

Fashion ID preniesla spoločnosti Facebook Ireland osobné údaje týkajúce sa návštevníkov jej internetovej stránky bez ich súhlasu a v rozpore s informačnými povinnosťami stanovenými v ustanoveniach týkajúcich sa ochrany osobných údajov, keďže jej internetová stránka obsahuje tlačidlo „Páči sa mi to“ spoločnosti Facebook. Široká definícia pojmu „prevádzkovateľ“ neznamena podľa Súdneho dvora aj rovnakú zodpovednosť rôznych subjektov. Rozsudok potvrdil, že žalujúce spotrebiteľské združenie malo aktívnu legitimitáciu na konanie proti údajnému pôvodcovi zásahu do ochrany osobných údajov a že Fashion ID je prevádzkovateľ v zmysle čl. 2 písm. d) smernice 95/46, s obmedzením na všetky operácie spracovania osobných údajov, pri ktorých skutočne určuje účely a prostriedky, t. j. operácie zberu a prenosu predmetných údajov, ktoré musia sledovať legitímny záujem a byť odôvodnené. V tomto smere je Fashion ID takisto zodpovedná za získanie súhlasu dotknutých osôb a musí si voči nim splniť informačnú povinnosť.

M. Oblasť: Ochrana spotrebiteľa

C-52/18 Füllä (23. 5. 2019)

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania – Ochrana spotrebiteľov – Smernica 1999/44/ES – Nesúlad dodaného tovaru – Článok 3 – Právo spotrebiteľa na bezplatné uvedenie tovaru do súladu v primeranom čase a bez akýchkoľvek závažných ťažkostí pre spotrebiteľa – Určenie miesta, kde spotrebiteľ má poskytnúť tovar kúpený na diaľku predávajúcemu na účely jeho uvedenia do súladu – Termín uvedenie tovaru do súladu ‚bezplatne‘ – Právo spotrebiteľa na odstúpenie od zmluvy“

Nemecký súd sa obrátil na Súdny dvor s otázkami týkajúcimi sa výkladu smernice 1999/44/ES. Konkrétne sa pýtal na definíciu miesta, kde má byť tovar sprístupnený predajcovi na uvedenie do súladu v prípade reklamácie, či dopravu na toto miesto musí hradiť predajca a kedy môže spotrebiteľ odstúpiť od zmluvy. Súdny dvor konštatoval, že členské štáty môžu určiť miesto, kde má spotrebiteľ sprístupniť predávajúcemu reklamovaný tovar, toto však nesmie spôsobovať závažné ťažkosti pre spotrebiteľa. Ďalej uviedol, že „bezplatné“ uvedenie tovaru do súladu nezahŕňa povinnosť predávajúceho poskytnúť prepravu tovaru na určené miesto, pokiaľ táto skutočnosť pre spotrebiteľa nepredstavuje záťaž, ktorá ho odrádza od presadzovania svojich práv. Napokon konštatoval, že spotrebiteľ, ktorý sprístupnil príslušný tovar v mieste svojho bydliska a informoval predajcu o nesúlade tovaru kúpeného na diaľku, má právo na odstúpenie od zmluvy, pokiaľ predávajúci v tejto súvislosti neprijal žiadne vhodné opatrenia vrátane informovania spotrebiteľa o mieste, kde je potrebné tovar sprístupniť predávajúcemu.

C-58/18 Schyns (6. 6. 2019)

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania – Ochrana spotrebiteľa – Smernica 2008/48/ES – Povinnosti pred uzavretím zmluvy – Článok 5 ods. 6 – Povinnosť veriteľa hľadať najvhodnejší úver – Článok 8 ods. 1 – Povinnosť veriteľa neuzavrieť zmluvu o úvere v prípade pochybností o úverovej bonite spotrebiteľa – Povinnosť veriteľa posúdiť vhodnosť úveru“

Pán Schyns sa obrátil na vnútroštátny súd s návrhom na zrušenie zmluvy o úvere z dôvodu, že spoločnosť Belfius porušila svoje povinnosti posúdenia vhodnosti úveru a zdržania sa uzavretia zmluvy, ak sa domnieva, že spotrebiteľ nebude schopný úver splácať. Spoločnosť Belfius vytýkal najmä to, že mu poskytla úver v príliš vysokej sume vzhľadom na jeho príjmy. Súdny dvor rozhodol, že smernica 2008/48/ES nebráni vnútroštátnej právnej úprave, ktorá veriteľovi alebo sprostredkovateľovi úveru ukladá povinnosť, aby v rámci zmlúv o úvere, ktoré zvyčajne ponúkajú, vyhľadali najvhodnejší druh a najvhodnejšiu výšku úveru vzhľadom na finančnú situáciu spotrebiteľa v čase uzavretia zmluvy a účel úveru, keďže táto povinnosť predstavuje formu ďalšej pomoci v zmysle smernice. Taktiež rozhodol, že povinnosť veriteľa zdržať sa uzavretia zmluvy o úvere, ak sa po preskúmaní úverovej bonity spotrebiteľa nemôže odôvodnene domnievať, že spotrebiteľ bude schopný plniť si povinnosti zo zmluvy, nie je v rozpore so smernicou 2008/48/ES.

C-628/17 Orange Polska (12. 6. 2019)

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania – Ochrana spotrebiteľa – Smernica 2005/29/ES – Nekalé obchodné praktiky podnikateľov voči spotrebiteľom – Pojem ‚agresívna obchodná praktika‘ – Povinnosť

spotrebiteľa urobiť konečné rozhodnutie o obchodnej transakcii v prítomnosti kuriéra, ktorý mu doručí všeobecné podmienky zmluvy“

Spoločnosť Orange Polska uzatvárala so spotrebiteľmi zmluvy o poskytovaní telekomunikačných služieb cez internet alebo telefón. Spotrebiteľia následne museli urobiť konečné obchodné rozhodnutie v prítomnosti kuriéra bez toho, aby sa mohli slobodne oboznámiť s obsahom vzorovej zmluvy, ktorú im doručil. Spotrebiteľia však mali prístup k takýmto vzorovým zmluvám na webovej stránke spoločnosti. Súdny dvor posudzoval, či takáto obchodná praktika je agresívnou v zmysle smernice 2005/29/ES. Rozhodol, že obchodná praktika, ako vo veci samej, nie je za každých okolností agresívnou obchodnou praktikou, ani agresívnou obchodnou praktikou vo forme neprimeraného vplyvu, pokiaľ spotrebiteľ mal pred príchodom kuriéra možnosť oboznámiť sa s obsahom vzorových zmlúv. Táto obchodná praktika však predstavuje agresívnu obchodnú praktiku vo forme neprimeraného vplyvu, najmä keď sa podnikateľ alebo jeho kuriér zapája do nečestného správania, ktoré má za následok vyvíjanie nátlaku na spotrebiteľa spôsobom, ktorý výrazne narušuje jeho slobodnú voľbu, ako aj správania, ktoré spotrebiteľovi spôsobuje nepríjemnosti alebo narúša jeho úvahu o rozhodnutí o obchodnej transakcii, ktoré má urobiť.

C-649/17 Amazon EU (10. 7. 2019)

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania – Ochrana spotrebiteľa – Smernica 2011/83/EÚ – Článok 6 ods. 1 písm. c) – Požiadavky na informácie v prípade zmlúv uzavretých na diaľku alebo mimo prevádzkových priestorov – Povinnosť obchodníka poskytnúť svoje telefónne číslo a číslo faxu, ak je k dispozícii – Rozsah“

Súdny dvor rozhodoval o výklade smernice o právach spotrebiteľov. Rozhodol, že pri zmluvách na diaľku alebo mimo prevádzkových priestorov obchodník nemá povinnosť za každých okolností poskytnúť svoje telefónne číslo. Platí to obzvlášť, ak nemá zriadenú telefónnu prípojku alebo ak ju používa výlučne na iné účely než na kontakt so spotrebiteľmi. Rovnako smernica o právach spotrebiteľov neukladá obchodníkovi povinnosť zriadiť telefónnu či faxovú prípojku alebo založiť novú e-mailovú adresu na to, aby umožnil spotrebiteľom kontaktovať ho. Obchodník však má povinnosť poskytnúť spotrebiteľovi komunikačný prostriedok, ktorý zabezpečí priamu a účinnú komunikáciu medzi nimi, pričom to môže byť aj iný prostriedok než tie, ktoré uvádza smernica o právach spotrebiteľov. Súdny dvor ďalej doplnil, že dostupnosť telefónneho čísla na internetovej stránke až po viacerých kliknutiach sama osebe neznamená, že spôsob, akým bola informácia spotrebiteľovi poskytnutá, nie je jasný a zrozumiteľný.

N. Oblasť: Poľnohospodárstvo a rybolov

C-341/17 P Helénska republika v. Európska komisia (15. 5. 2019)

„Odvolanie – Záručná sekcia Európskeho poľnohospodárskeho usmerňovacieho a záručného fondu (EPUZF), Európsky poľnohospodársky záručný fond (EPZF) a Európsky poľnohospodársky fond pre rozvoj vidieka (EPFRV) – Výdavky vylúčené z financovania Európskou úniou – Výdavky vynaložené Helénskou republikou – Nariadenie (ES) č. 1782/2003 – Nariadenie (ES) č. 796/2004 – Režim podpory na plochu – Pojem ‚trvalé pasienky‘ – Paušálne finančné opravy – Odpočítanie predchádzajúcej opravy“

Grécko poskytlo dotácie na plochu a rozvoj opatrení na rozvoj vidieka na základe nesprávnej identifikácie poľnohospodárskych parciel. To spôsobilo, že EK vylúčila určité výdavky vynaložené Gréckom v rámci tejto pomoci a uplatnila paušálne opravy. Všeobecný súd žalobe Grécka voči rozhodnutiu EK sčasti vyhovel.³ Grécko sa odvolalo a namietalo najmä príliš reštriktívny výklad pojmu „trvalý pasienok“. Súdny dvor však odvolaniu Grécka čiastočne vyhovel z iného dôvodu a rozsudok, ako aj vykonávacie rozhodnutie 2014/950/EÚ zrušil v rozsahu, pokiaľ ide o finančnú opravu vo výške 5 % uplatnenú na podporu v rámci druhého piliera Spoločnej poľnohospodárskej politiky venovaného rozvoju vidieka. Všeobecný súd totiž nesprávne obmedzil svoj prieskum na opravu týkajúcu sa roku podania žiadosti 2008, ktorá bola zahrnutá do rozpočtového roku 2009, a nie aj na opravu týkajúcu sa roku podania žiadosti 2008, ktorá bola zahrnutá do rozpočtového roku 2010. Nariadenie EK zasa považoval Súdny dvor za nedostatočne odôvodnené.

O. Oblasť: Sloboda usadiť sa

C-729/17 Európska komisia v. Helénska republika (26. 6. 2019)

„Nesplnenie povinnosti členským štátom – Článok 258 ZFEÚ – Článok 49 ZFEÚ – Smernica 2006/123/ES – Článok 15 ods. 2 a 3 – Smernica 2005/36/ES – Články 13, 14, 50 a príloha VII – Sloboda usadiť sa – Uznávanie odborných kvalifikácií – Vnútroštátne pravidlá týkajúce sa poskytovateľov odbornej prípravy mediátorov“

Grécko svojou vnútroštátnou právnou úpravou zaviedlo, že spoločnosti poskytujúce v Grécku akreditované vzdelávanie mediátorov musia mať výlučne právnu formu neziskovej organizácie, v ktorej zložení je aspoň jedno združenie advokátov a aspoň jedna profesijná komora z Grécka. Grécka právna úprava taktiež ukladala ďalšie podmienky potrebné na uznanie štúdia zahraničného mediátora v Grécku týkajúce sa obsahu vyžadovaných osvedčení a kompenzačných opatrení bez predchádzajúceho posúdenia prípadnej existencie podstatných rozdielov, ktoré sa však nevyžadovali od mediátorov z Grécka. Súdny dvor v tomto prípade vyhovel žalobe EK a rozhodol, že si Grécko obmedzením právnej formy vzdelávacích inštitúcií pre mediátorov a zavedením ich požadovaného zloženia, ako aj podmienením postupu uznávania akademických kvalifikácií uložením dodatočných požiadaviek a tým, že ponechalo v platnosti diskriminačné ustanovenia, nesplnilo povinnosti, ktoré mu vyplývajú zo smernice 2006/123/ES a smernice 2005/36/ES.

P. Oblasť: Slobodné poskytovanie služieb

C-393/17 Kirschstein (4. 7. 2019)

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania – Smernica 2005/29/ES – Nekalé obchodné praktiky – Pôsobnosť – Pojem „obchodné praktiky“ – Smernica 2006/123/ES – Služby na vnútornom trhu – Trestné právo – Systémy udeľovania povolení – Vysokoškolské vzdelávanie – Diplom, ktorým sa udeľuje titul „magister“ – Zákaz udeľovať určité tituly bez akreditácie“

³ Rozsudok Všeobecného súdu z 30. marca 2017 vo veci T-112/15 *Helénska republika v. Európska komisia*, EU:T:2017:239.

Belgické vnútroštátne právo stanovovalo trestnoprávnu sankciu pre osoby, ktoré bez predchádzajúcej akreditácie udeľujú titul „magister“. Súdny dvor najprv vylúčil uvedenú právnu úpravu spod pôsobnosti smernice 2005/29/ES z dôvodu, že sa netýka spôsobu podpory a predaja služieb v oblasti vysokoškolského vzdelávania, ale akreditácie určitého subjektu na poskytovanie takýchto služieb, ak takéto služby zahŕňajú udelenie konkrétneho univerzitného titulu. Následne pripomenul, že činnosti súkromného univerzitného vzdelávania nie sú činnosťami, ktoré by sa spájali s výkonom verejnej moci, preto pôsobnosť smernice 2006/123/ES nie je vylúčená. Nakoniec rozhodol, že smernica 2006/123/ES nebráni ukladaniu trestnoprávnych sankcií pre osoby, ktoré bez predchádzajúcej akreditácie udeľujú titul „magister“, za predpokladu, že sú podmienky priznania akreditácie zlučiteľné s požiadavkami smernice 2006/123/ES, čo prináleží overiť vnútroštátnemu súdu.

C-622/17 Baltic Media Alliance (4. 7. 2019)

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania – Slobodné poskytovanie služieb – Smernica 2010/13/EÚ – Audiovizuálne mediálne služby – Televízne vysielanie – Článok 3 ods. 1 a 2 – Sloboda prijímania a vysielania – Podnecovanie nenávisti z dôvodu štátnej príslušnosti – Opatrenia prijaté prijímajúcim členským štátom – Dočasná povinnosť daná poskytovateľom mediálnych služieb a iným osobám, ktoré poskytujú služby vysielania televíznych kanálov alebo televíznych vysielaní cez internet, vysielateľ alebo vykonávať retransmisiu televízneho kanála na území tohto členského štátu výlučne v balíkoch televíznych programov dostupných za poplatok“

Litovský súd sa obrátil na Súdny dvor s otázkami ohľadom pôsobnosti smernice 2010/13/EÚ, najmä či sa vzťahuje aj na prípady, keď príslušný správny orgán uloží voči dotknutému subjektu opatrenie, v zmysle ktorého je vysielanie resp. retransmisiu televízneho kanála z dôvodu ochrany verejného poriadku poskytovaná výlučne v spoplatnených balíkoch televíznych programov. Vo veci samej bolo takto rozhodnuté voči BMA, spoločnosti poskytujúcej audiovizuálne služby usadenej v Spojenom kráľovstve, ktorej vysielanie v Litve a zamerané na litovské obyvateľstvo malo mať charakter propagandy orientovanej na ruskú menšinu a malo podnecovať k nenávisti z národnostných dôvodov. Súdny dvor uviedol, že členský štát môže z dôvodu ochrany verejného poriadku, napríklad z dôvodu boja proti podnecovaniu k nenávisti, uložiť povinnosť dočasne vysielateľ alebo vykonávať retransmisiu televízneho kanála pochádzajúceho z iného členského štátu výlučne v balíkoch programov dostupných za poplatok. Ako totiž konštatoval, takéto opatrenie nespadá do pôsobnosti smernice 2010/13/EÚ, keďže nebráni samotnej retransmisii televízneho vysielania.

Q. Oblasť: Sociálna politika

C-33/18 V (6. 6. 2019)

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania – Koordinácia systémov sociálneho zabezpečenia – Migrujúci pracovníci – Nariadenie (ES) č. 883/2004 – Prechodné ustanovenia – Článok 87 ods. 8 – Nariadenie (EHS) č. 1408/71 – Článok 14c písm. b) – Pracovník, ktorý je súčasne zamestnaný na území jedného členského štátu a samostatne zárobkovo činný na území druhého členského štátu – Výnimky zo zásady jednej uplatniteľnej právnej úpravy – Dvojité poistenie – Podanie žiadosti na účely podliehania právnym predpisom uplatniteľným podľa nariadenia č. 883/2004“

Prechodné ustanovenie nariadenia 883/2004 stanovovalo možnosť požiadať v lehote do troch mesiacov od účinnosti nariadenia, aby sa na žiadateľa už neuplatňovali predpisy uplatniteľné podľa predchádzajúcej právnej úpravy, ale predpisy uplatniteľné podľa toho nariadenia. Sporné bolo, či bola osoba, ktorá bola zamestnaná v jednom členskom štáte (Luxembursko) a samostatne zárobkovo činná v inom členskom štáte (Belgicko) a ktorá na základe rozhodnutia orgánu sociálneho zabezpečenia mala späťne odvieť príspevky na doplnkové sociálne zabezpečenie v Belgicku, povinná podať takúto žiadosť na to, aby sa na ňu vzťahovali iba luxemburské právne predpisy. Súd sporné prechodné ustanovenie nariadenia 883/2004 vyložil tak, že má pokrývať situácie zmeny uplatniteľnej právnej úpravy (t. j. keď sa právo jedného štátu uplatňovať prestane a právo druhého uplatňovať začne), avšak nemá pokrývať situácie, keď sa spomedzi dvoch právnych úprav má po novom uplatňovať už len jedna. Preto v tomto prípade príslušná osoba nebola na to, aby dosiahla uplatniteľnosť iba luxemburského práva, povinná podať príslušnú žiadosť.

C-72/18 Ustariz Aróstegui (20. 6. 2019)

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania – Sociálna politika – Smernica 1999/70/ES – Rámcová dohoda o práci na dobu určitú, ktorú uzavreli ETUC, UNICE a CEEP – Doložka 4 bod 1 – Zásada nediskriminácie – Verejný sektor vzdelávania – Vnútroštátne predpisy priznávajúce príplatok k platu jedine učiteľom zamestnaným v rámci pracovnoprávneho vzťahu na dobu neurčitú ako stáli úradníci – Vylúčenie učiteľov zamestnaných ako zmluvní zamestnanci na dobu určitú vo verejnoprávnom režime – Pojem ‚objektívne dôvody‘ – Prvky vlastné postaveniu stáleho úradníka“

V Španielsku môžu mať učitelia postavenie stálych úradníkov na dobu neurčitú alebo zmluvných zamestnancov vo verejnoprávnom režime na dobu určitú. Jedinou objektívnou podmienkou vyplatenia príplatku za platový stupeň je v autonómnej oblasti Navarra počet rokov odpracovaných v predchádzajúcom platovom stupni v trvaní 6 rokov. Subjektívnou podmienkou je postavenie stáleho úradníka. V tomto prípade učiteľ zamestnaný na dobu určitú požiadal o priznanie uvedeného platového príplatku, a to s retroaktívnym účinkom 4 roky. Súdny dvor rozhodol, že takéto diferencovanie medzi zmluvnými zamestnancami a stálymi úradníkmi vzhľadom na ich odmenu je neakceptovateľné a rámcová dohoda o práci na dobu určitú, ktorá sa nachádza v prílohe smernice 1999/70/ES, nesmie vylučovať učiteľov zamestnaných ako zmluvní zamestnanci vo verejnoprávnom režime na dobu určitú z nároku na príplatok, pokiaľ je splnenie určitej doby služby jedinou podmienkou priznania tohto príplatku.

R. Oblasť: Spoločná zahraničná a bezpečnostná politika

C-458/15 K.P. (20. 6. 2019)

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania – Spoločná zahraničná a bezpečnostná politika – Boj proti terorizmu – Obmedzujúce opatrenia prijaté proti určitým osobám a subjektom – Zmrazenie finančných prostriedkov – Spoločná pozícia 2001/931/SZBP – Článok 1 ods. 4 a 6 – Nariadenie (ES) č. 2580/2001 – Článok 2 ods. 3 – Rozhodnutie Rady ponechávajúce organizáciu na zozname osôb, skupín a subjektov zapojených do teroristických činov – Platnosť“

Tento návrh bol podaný v rámci trestného konania v Nemecku voči údajnému finančnému podporovateľovi Tigrov oslobodenia tamilského Ílamu („LTTE“). Súdny dvor potvrdil, že v rámci

preventívnych opatrení s cieľom zabrániť teroristickým činnostiam a zaručiť správnu rovnováhu medzi zachovaním mieru a medzinárodnej bezpečnosti a ochranou základných práv a slobôd dotknutej osoby má Rada právomoc voľnej úvahy. Aj keby sa však Rada domnievala, že je predčasné napriek vojenskej porážke LTTE pristúpiť k vymazaniu LTTE zo zoznamu uvedeného v čl. 2 ods. 3 nariadenia 2580/2001, bola povinná uviesť dôvody. Neexistencia akéhokoľvek vysvetlenia v tejto súvislosti teda predstavuje nesplnenie povinnosti podľa čl. 296 ZFEÚ, ktoré spôsobuje neplatnosť nariadenia 501/2009 v rozsahu, v akom sa ním ponechávajú LTTE na uvedenom zozname.

C-416/18 P Azarov v. Rada EÚ (11. 7. 2019)

„Odvolanie – Reštriktívne opatrenia prijaté vzhľadom na situáciu na Ukrajine – Zmrazenie finančných prostriedkov a hospodárskych zdrojov – Zoznam osôb, subjektov a orgánov, na ktoré sa vzťahuje zmrazenie finančných prostriedkov a hospodárskych zdrojov – Ponechanie mena žalobcu – Rozhodnutie orgán tretieho štátu – Povinnosť Rady overiť, či bolo toto rozhodnutie prijaté v súvislosti s právom na obhajobu a právom na účinnú súdnu ochranu“

Rada ponechala meno žalobcu na zoznamoch a rozšírila uplatňovanie reštriktívnych opatrení prijatých proti nemu do 6. marca 2016 z dôvodu, že táto osoba je predmetom trestného konania ukrajinských orgánov za spreneveru finančných prostriedkov alebo verejných statkov, a opätovne do 6. marca 2017 bez toho, aby tieto dôvody zmenila. Avšak, Rada je povinná v odôvodnení rozhodnutia uviesť, prečo sa domnieva, že rozhodnutie tretieho štátu, na ktoré sa chce odvolávať, bolo prijaté s náležitým ohľadom na právo na obhajobu a právo na účinnú súdnu ochranu. Toto však z odôvodnenia napadnutých aktov vôbec nevyplýva, preto Súdny dvor rozsudok Všeobecného súdu⁴ zrušil. Rovnako zrušil aj rozhodnutie Rady (SZBP) 2016/318 a vykonávacie nariadenie 208/2014 v rozsahu, v akom sa týkajú p. Azarova.

S. Oblasť: Štátna pomoc

C-706/17 Achema a i. (15. 5. 2019)

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania – Štátna pomoc – Pojem ‚pomoc poskytnutá štátmi alebo zo štátnych prostriedkov‘ – Kompenzačné opatrenia pre poskytovateľov služieb vo verejnom záujme v oblasti elektrickej energie – Pojem ‚pomoc ovplyvňujúca obchod medzi členskými štátmi‘ a ‚narúšajúca alebo hroziaca narušením hospodárskej súťaže‘ – Pojem ‚selektívna výhoda‘ – Služby všeobecného hospodárskeho záujmu – Kompenzácia nákladov súvisiacich s plnením záväzkov služby vo verejnom záujme“

Sporné bolo, či litovský legislatívny rámec poskytovania služby vo verejnom záujme v oblasti elektrickej energie a ich financovania (kompenzácie) predstavuje štátnu pomoc nezlučiteľnú s vnútorným trhom. Súdny dvor rozhodol, že finančné prostriedky určené na služby vo verejnom záujme v oblasti elektrickej energie sú štátnymi prostriedkami. Ak ich prevádzkovatelia distribučnej a prenosovej sústavy dostanú, aby sa tým vyrovnali straty, ktoré im vznikli z dôvodu povinnosti nakúpiť elektrickú energiu od určitých výrobcov elektrickej energie za fixnú cenu a vyvažovať ju, je táto kompenzácia výhodou, ktorá sa poskytuje výrobcovi elektrickej energie. Navyše ide o selektívnu výhodu. Súdny dvor odmietol, že by mohlo ísť o kompenzáciu predstavujúcu protihodnotu poskytnutú za služby, ktoré poskytujú

⁴ Rozsudok Všeobecného súdu z 26. apríla 2018 vo veci T-190/16 *Azarov v. Rada EÚ*, EU:T:2018:232.

oprávnené podniky na splnenie záväzkov služby vo verejnom záujme⁵, a rozhodol, že zásah štátu, akým je režim služieb vo verejnom záujme v oblasti elektrickej energie, treba považovať za narušujúci hospodársku súťaž alebo hroziaci narušením hospodárskej súťaže.

C-505/18 COPEBI (13. 6. 2019)

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania – Štátna pomoc – Rozhodnutie 2009/402/ES – Plány kampane v odvetví ovocia a zeleniny, ktoré zaviedla Francúzska republika – Konštatovanie nezlučiteľnosti pomoci – Príkaz na vymáhanie pomoci – Pôsobnosť rozhodnutia – Poľnohospodárske hospodárske výbory“

Tento návrh bol podaný v rámci sporu medzi poľnohospodárskym družstvom na pestovanie čerešní srdcoviek Copebi a Štátnym inštitútom pre poľnohospodárske produkty a produkty mora vo veci zrušenia platobného výmeru vyrubeného s cieľom vymôcť späť protiprávnu štátnu pomoc. Štátnu pomoc dostal Hospodársky výbor pre priemyselné spracovanie čerešní srdcoviek (CEBI), ktorý ju následne prideliť členom svojho výboru, vrátane Copebi. Rozhodnutie 2009/402/ES sa podľa Súdneho dvora vzťahuje aj na Copebi, aj keď dotácia mu bola poskytnutá nepriamo a mechanizmus financovania nebol úplne identický s tým popísaným v uvedenom rozhodnutí. Na závere o uplatniteľnosti nič nemení, že CEBI nefiguruje medzi ôsmimi poľnohospodárskymi hospodárskymi výbormi uvedenými v rozhodnutí 2009/402/ES.

T. Oblasť: Telekomunikácie

C-142/18 Skype Communications (5. 6. 2019)

C-193/18 Google (13. 6. 2019)

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania – Elektronické komunikačné siete a služby – Smernica 2002/21/ES – Článok 2 písm. c) – Pojem ‚elektronická komunikačná služba‘ – Prenos signálov – Služba prenosu hlasu cez internetový protokol (VoIP) na čísla pevných liniek alebo mobilných telefónov – Služba SkypeOut – Internetová e-mailová služba – Služba Gmail“

Súdny dvor v oboch prípadoch rozhodoval, či určitá služba je elektronickou komunikačnou službou podľa smernice 2002/21/ES. Služba SkypeOut umožňuje uskutočňovať hovory zo zariadení pripojených na internet na číslo pevnej linky alebo mobilného telefónu. Súdny dvor zohľadnil napríklad to, že služba SkypeOut spočíva prevažne v prenose hlasových signálov od volajúceho k volanému, spoločnosť Skype je zodpovedná za prenos týchto hlasových signálov a poskytuje túto službu užívateľom za úhradu. Vzhľadom na tieto a ďalšie charakteristiky Súdny dvor rozhodol, že ide o elektronickú komunikačnú službu. Naproti tomu Gmail ako internetová e-mailová služba nie je podľa Súdneho dvora elektronickou komunikačnou službou, pretože nespočíva úplne alebo prevažne v prenose signálov v elektronických komunikačných sieťach. Platí to bez ohľadu na fakt, že spoločnosť Google prevádzkuje vlastné elektronické komunikačné siete a ako poskytovateľ služby Gmail aktívne zasahuje do úkonu odosielania a prijímania správ.

⁵ Rozsudok Súdneho dvora z 24. júla 2003 vo veci C-280/00 *Altmark Trans a Regierungspräsidium Magdeburg*, EU:C:2003:415.

U. Oblasť: Verejné obstarávanie

C-264/18 P.M. a i. (6. 6. 2019)

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania – Postupy zadávania verejných zákaziek na práce, verejných zákaziek na dodávku tovaru a verejných zákaziek na služby – Smernica 2014/24/EÚ – Článok 10 písm. c) a písm. d) body i), ii) a v) – Platnosť – Rozsah pôsobnosti – Vylúčenie rozhodcovských a zmierovacích služieb a určitých právnych služieb – Zásady rovnosti zaobchádzania a subsidiarity – Články 49 a 56 ZFEÚ“

Súdny dvor na podnet belgického ústavného súdu skúmal súlad ustanovení smernice 2014/24/EÚ, ktorými sa z jej pôsobnosti vylučujú rozhodcovské, zmierovacie služby a niektoré ďalšie právne služby, so zásadami rovnosti a subsidiarity a čl. 49 a 56 ZFEÚ. Nezistil však porušenie slobôd zaručených Zmluvami. Tiež platí, že tieto služby nie sú vzhľadom na svoje objektívne a špecifické znaky porovnateľné s ostatnými službami v pôsobnosti smernice. Medzi tieto znaky patrí napr. vysoká dôvernosť vzťahu medzi právnikom a klientom, ktorá garantuje právo na obhajobu a možnosť všetkých radiť sa s právnikom bez obmedzení. Povinnosť obstarávateľov zverejňovať podrobnosti podmienok zadania zákazky by túto dôvernosť mohla ohroziť. Vylúčenie uvedených služieb z pôsobnosti smernice preto neporušuje zásadu rovnosti zaobchádzania. Zároveň tým, že zákonodarcia EÚ ponechal na členské štáty, aby určili, či sa na tieto služby budú vzťahovať pravidlá verejného obstarávania, nedošlo ani k porušeniu zásady subsidiarity. Súdny dvor preto konštatoval, že preskúmanie neodhalilo žiadne prekážky platnosti dotknutých ustanovení.

C-697/17 Telecom Italia (11. 7. 2019)

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania – Postupy verejného obstarávania tovarov a prác – Smernica 2014/24/EÚ – Článok 28 ods. 2 – Užšia súťaž – Hospodárske subjekty prijaté na predloženie ponuky – Potreba zachovať právnu a vecnú zhodu medzi predbežne vybraným uchádzačom a uchádzačom, ktorý predloží ponuku – Zásada rovnosti zaobchádzania s uchádzačmi“

Súdny dvor sa zaoberal otázkou, či je v súlade so smernicou 2014/24/EÚ s ohľadom na požiadavku právnej a vecnej zhody medzi predbežne vybranými hospodárskymi subjektmi a subjektmi predkladajúcimi ponuky v rámci užšej súťaže verejného obstarávania, pokiaľ je umožnené predložiť takúto ponuku predbežne vybranému záujemcovi, ktorý sa zaviazal zlúčiť sa s iným vybraným záujemcom na základe zmluvy o zlúčení uzatvorenej medzi fázou predbežného výberu a fázou predkladania ponúk a vykonanej po tejto fáze. Súdny dvor uviedol, že smernica takémuto postupu nebráni. Takisto uviedol, že zatiaľ čo zníženie spôsobilosti uchádzača môže mať za následok ťažkosti v súvislosti s postupom verejného obstarávania, nie je v rozpore so záujmom verejného obstarávateľa, ak záujemca posilní svoju ekonomickú a technickú spôsobilosť po predbežnom výbere – práve naopak, je normálne, že záujemca si zaobstará prostriedky, ktoré mu umožnia uistiť sa o svojej spôsobilosti riadne plniť prípadne uzatvorenú zmluvu.

C-620/17 Hochtief Solutions Magyarországi Fióktelepe (29. 7. 2019)

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania – Verejné obstarávanie – Postupy preskúmania – Smernica 89/665/EHS – Smernica 92/13/EHS – Právo na účinnú súdnu ochranu – Zásady efektivity a ekvivalencie

– Návrh na obnovu konania týkajúci sa súdnych rozhodnutí, ktoré porušujú právo Únie – Zodpovednosť členských štátov v prípade porušenia práva Únie vnútroštátnymi súdmi – Posúdenie škody, ktorú možno nahradiť“

Maďarský súd sa pýtal na podmienky zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím vnútroštátneho súdu v poslednom stupni, ktoré porušuje právo EÚ. Tá sa podľa Súdneho dvora riadi ním stanovenými podmienkami, môže ale vzniknúť aj za menej reštriktívnych vnútroštátnych podmienok a nie je vylúčená preto, že rozhodnutie nadobudlo právnu silu rozhodnutej veci. Vždy však treba posúdiť, či došlo k dostatočne závažnému porušeniu práva EÚ. Súdny dvor tiež uviedol, že právu EÚ neodporuje vnútroštátna úprava, ktorá neumožňuje obnovu konania vo veci ukončenej rozsudkom s právnu silou rozhodnutej veci, ktorý vydal súd bez toho, aby sa zaoberal otázkou, ktorej preskúmanie bolo predmetom rozsudku Súdneho dvora, ktorým bolo rozhodnuté o návrhu na začatie prejudiciálneho konania predloženom v rámci tohto konania. Pokiaľ vnútroštátne právo v takýchto prípadoch umožňuje obnoviť konanie s cieľom dosiahnuť súlad situácie so skorším právoplatným vnútroštátnym súdnym rozhodnutím, o ktorom súd a účastníci vedeli, táto možnosť sa za rovnakých podmienok uplatní aj na skorší rozsudok Súdneho dvora.

V. Oblasť: Voľný pohyb kapitálu

C-235/17 Európska komisia v. Maďarsko (práva užívania poľnohospodárskych pozemkov) *(21. 5. 2019)*

„Nesplnenie povinnosti členským štátom – Článok 63 ZFEÚ – Voľný pohyb kapitálu – Článok 17 Charty základných práv Európskej únie – Právo vlastníť majetok – Vnútroštátna právna úprava, ktorá ex lege a bez odškodnenia zrušuje práva na užívanie poľnohospodárskych a lesných pozemkov predtým nadobudnuté právnickými alebo fyzickými osobami, ktoré nemôžu preukázať príbuzenský vzťah s vlastníkom“

Maďarsko *ex lege* zrušilo práva na užívanie poľnohospodárskych a lesných pozemkov, ktorých priamymi alebo nepriamymi držiteľmi sú štátni príslušníci iných členských štátov. Komisia to považovala za v rozpore so slobodou usadiť sa, voľným pohybom kapitálu a s právom na majetok, preto Maďarsko zažalovala. Podľa Súdneho dvora nebolo potrebné skúmať rozpor s čl. 49 ZFEÚ. Rozhodol však, že Maďarsko si nesplnilo povinnosti z čl. 63 ZFEÚ v spojení s čl. 17 Charty. Okrem iného zdôraznil, že ak sa členský štát odvoláva na výnimku z povinnosti dodržiavať jednu zo základných zásad Zmlúv, spornú vnútroštátnu úpravu treba skúmať nielen z pohľadu uvedenej výnimky, ale aj z hľadiska základných práv zaručených Chartou. Uplatnenie príslušnej výnimky totiž treba považovať za „výkon práva Únie“ v zmysle čl. 51 ods. 1 Charty. Kritériá pre prípadné odôvodnenie zásahu do základnej slobody však v tomto prípade neboli dodržané. Taktiež maďarské opatrenie vyhodnotil ako zbavenie majetku, ktoré nebolo odôvodnené verejným záujmom a pri ktorom chýbalo včasné vyplatenie spravodlivej náhrady.

W. Oblasť: Voľný pohyb osôb

C-410/18 Aubriet (10. 7. 2019)

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania – Voľný pohyb osôb – Rovnosť zaobchádzania – Sociálne výhody – Nariadenie (EÚ) č. 492/2011 – Článok 7 ods. 2 – Finančná podpora na vyššie odborné štúdium – Študenti bez bydliska v dotknutom štáte – Podmienky týkajúce sa doby, ktorú rodičia odpracovali na území štátu – Minimálna doba piatich rokov – Referenčné obdobie siedmich rokov – Spôsob výpočtu referenčného obdobia – Deň podania žiadosti o finančnú podporu – Nepriama diskriminácia – Odôvodnenie – Proporcionalita“

Podľa luxemburského práva študent – nerezident dostane finančnú pomoc na vyššie odborné štúdium, iba ak jeho rodič pracoval v tomto členskom štáte aspoň 5 rokov v rámci referenčného obdobia 7 rokov spätne od podania žiadosti o takú finančnú pomoc. Súdny dvor rozhodol, že takáto právna úprava je v rozpore s čl. 45 ZFEÚ a nariadením o slobode pohybu pracovníkov. Uvedená úprava síce sleduje legitímny cieľ zvýšenia podielu obyvateľov, ktorí dosiahli vyššie vzdelanie, avšak nie je proporcionálna, keďže neumožňuje úplné posúdenie väzieb cezhraničného pracovníka s pracovným trhom členského štátu. Platí to obzvlášť, ak dotknutý pracovník už bol na tomto trhu zamestnaný počas nezanedbateľnej doby pred referenčným obdobím.

C-716/17 A (11. 7. 2019)

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania – Voľný pohyb pracovníkov – Obmedzenia – Začatie konania o odpustení dlhov – Podmienka bydliska – Prípustnosť – Článok 45 ZFEÚ – Priamy účinok“

Súdny dvor rozhodol, že vnútroštátna právna úprava, ktorá podmieňuje priznanie odpustenia dlhov tým, že dlžník má bydlisko alebo pobyt v tomto členskom štáte, odporuje čl. 45 ZFEÚ. Takáto úprava síce sleduje legitímny cieľ zistenia sociálno-ekonomickej situácie dlžníka, avšak nie je proporcionálna. Súdny dvor ďalej rozhodol, že vnútroštátny súd je povinný neuplatniť takúto vnútroštátnu úpravu, keďže odporuje právu EÚ, a to nezávisle od toho, či konanie o odpustení dlhov upravené touto istou právnou úpravou má vplyv na pohľadávky, ktoré majú jednotlivci podľa tejto právnej úpravy.

X. Oblasť: Životné prostredie

C-689/17 Conti 11. Container Schiffahrt (16. 5. 2019)

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania – Životné prostredie – Preprava odpadu – Nariadenie (ES) č. 1013/2006 – Odpad podliehajúci postupu predchádzajúceho písomného oznámenia a súhlasu – Preprava v rámci Európskej únie – Článok 1 ods. 3 písm. b) – Vylúčenie z pôsobnosti – Odpad vytvorený na palubách lodí – Odpad na palube lode v dôsledku havárie“

Súdny dvor na návrh nemeckého súdu posudzoval, či možno rezíduá v podobe kovového šrotu a vody použitej na hasenie a kontaminovanej kalmi a zvyškami nákladu na palube lode vzniknuté v dôsledku havárie považovať za „odpad vytvorený na palubách vozidiel, vlakov, lietadiel a lodí“ v zmysle nariadenia 1013/2006. Takýto odpad je totiž vylúčený z pôsobnosti tohto nariadenia až do chvíle, keď sa vyloží na účely jeho zneškodnenia alebo zhodnotenia. Vo veci samej totiž bolo potrebné určiť moment, od ktorého sa toto nariadenie bude na takto vzniknutý odpad aplikovať. Súdny dvor uviedol,

že toto vylúčenie z pôsobnosti nariadenia 1013/2006 sa týka akéhokoľvek odpadu, ktorý vznikol na palube vozidla, vlaku, lietadla alebo lode, pričom nie je potrebné brať ohľad na konkrétne okolnosti, za ktorých takýto odpad vznikol. Z pôsobnosti nariadenia je preto vylúčený aj odpad, ktorý vznikol tak ako vo veci samej v dôsledku havárie na palube lode.

C-723/17 Craeynest a i. (26. 6. 2019)

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania – Smernica 2008/50/ES – Články 6, 7, 13 a 23 – Príloha III – Posudzovanie kvality ovzdušia – Kritériá umožňujúce konštatovať prekročenie limitných hodnôt oxidu dusičitého – Merania vykonané pomocou stálych vzorkovacích miest – Výber vhodných miest – Interpretácia hodnôt nameraných na vzorkovacích miestach – Povinnosti členských štátov – Súdne preskúmanie – Intenzita preskúmania – Právomoc uložiť príkaz“

V tomto prípade viacerí jednotlivci a organizácia ClientEarth zažalovali mesto Brusel v súvislosti s povinnosťou vypracovať plán kvality ovzdušia pre bruselskú oblasť a zriadiť vzorkovacie miesta na účely monitorovania kvality ovzdušia. Súdny dvor rozhodol, opierajúc sa okrem iného o zásadu lojálnej spolupráce a čl. 19 ods. 1 druhý pododsek ZFEÚ, že vnútroštátne sudy sú oprávnené kontrolovať výber umiestnenia staníc na meranie kvality ovzdušia. Tiež smú prijať voči dotknutému vnútroštátnemu orgánu všetky potrebné opatrenia, napríklad súdny príkaz, aby sa zabezpečilo, že meracie miesta budú umiestnené v súlade so smernicou 2008/50/ES. Napokon platí, že na konštatovanie prekročenia limitnej hodnoty v priemere vypočítanom za jeden kalendárny rok stačí, ak bolo nadlimitné znečistenie namerané na jednom vzorkovacom mieste.

C-624/17 Tronex (4. 7. 2019)

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania – Životné prostredie – Preprava odpadu – Nariadenie (ES) č. 1013/2006 – Odpad podliehajúci postupu predchádzajúceho písomného oznámenia a súhlasu – Preprava v rámci Európskej únie – Článok 1 ods. 3 písm. b) – Vylúčenie z pôsobnosti – Odpad vytvorený na palubách lodí – Odpad na palube lode v dôsledku havárie“

Súdny dvor sa zaoberal otázkou holandského súdu, či prepravu elektrických a elektronických prístrojov do tretej krajiny, ktoré boli pôvodne určené na maloobchodný predaj, ale boli vrátené spotrebiteľom alebo obchodníkom naspäť dodávateľovi, možno považovať za „prepravu odpadu“ v zmysle nariadenia 1013/2006 v spojení so smernicou 2008/98/ES. Vo veci samej spoločnosť Tronex predala dodávku zvyškového tovaru mimo EÚ za zostatkovú cenu, pričom sa bránila, že v danom prípade nemusela postupovať podľa nariadenia 1013/2006, keďže nešlo o zbavovanie sa odpadu. Súdny dvor rozhodol, že takúto prepravu do tretej krajiny by bolo potrebné považovať za „prepravu odpadu“ vtedy, ak takáto dodávka obsahuje prístroje, v prípade ktorých sa predtým neoverilo, či správne fungujú a teda môžu ešte slúžiť na pôvodný zamýšľaný účel, alebo ktoré nie sú správne chránené pred poškodením spojeným s prepravou. Bez nepriamych dôkazov svedčiacich o opaku však nemožno za odpad považovať také veci, ktoré sa stali nadbytočné v sortimente predávajúceho a sú v pôvodnom neotvorenom balení.

C-411/17 Inter-Environnement Wallonie a Bond Beter Leefmilieu Vlaanderen (29. 7. 2019)

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania – Životné prostredie – Dohovor z Espoo – Aarhuský dohovor – Ochrana prirodzených biotopov, ako aj voľne žijúcich živočíchov a voľne rastúcich rastlín – Smernica

92/43/EHS – Článok 6 ods. 3 – Pojem ‚projekt‘ – Zhodnotenie dosahov na príslušnú lokalitu – Článok 6 ods. 4 – Pojem ‚dôvody vyššieho verejného záujmu‘ – Ochrana voľne žijúceho vtáctva – Smernica 2009/147/ES – Posudzovanie vplyvov určitých verejných a súkromných projektov na životné prostredie – Smernica 2011/92/EÚ – Článok 1 ods. 2 písm. a) – Pojem ‚projekt‘ – Článok 2 ods. 1 – Článok 4 ods. 1 – Posudzovanie vplyvov na životné prostredie – Článok 2 ods. 4 – Vyňatie z posudzovania – Postupné ukončenie jadrovej energetiky – Vnútroštátna právna úprava stanovujúca jednak opätovné začatie činnosti priemyselnej výroby elektrickej energie v neprevádzkovanvej jadrovej elektrárni na dobu približne desiatich rokov s účinkom odkladu dátumu jej deaktivácie a ukončenia jej činnosti, ktorý pôvodne stanovil vnútroštátny zákonodarca, o desať rokov a jednak odklad termínu pôvodne stanoveného tým istým zákonodarcom na deaktiváciu a ukončenie priemyselnej výroby elektrickej energie v prevádzkovanvej elektrárni tiež o desať rokov – Neexistencia posudzovania vplyvu na životné prostredie“

Súdny dvor sa zaoberal otázkami súvisiacimi s povinnosťou posudzovania vplyvov na životné prostredie podľa smernice 2011/92/EÚ a s ohľadom na smernice o biotopoch a o ochrane vtáctva, ktoré belgický ústavný súd riešil v nadväznosti na zákon o znovuoobnovení, resp. predĺžení prevádzky dvoch atómových elektrární blízko holandskej hranice. Súdny dvor uviedol, že vzhľadom na rozsah investície musí byť projekt považovaný za projekt s porovnateľným rozsahom rizík, aký by malo prvotné uvedenie elektrární do prevádzky. Preto musí podliehať predchádzajúcemu posúdeniu vplyvov na životné prostredie. Výnimku predstavuje iba preukázateľné riziko pre bezpečnosť zásobovania elektrickou energiou. V takom prípade belgický ústavný súd môže rozhodnúť o krátkodobom zachovaní účinkov zákona prijatého pri porušení povinnosti posudzovania, keďže právo EÚ nebráni tomu, aby sa uskutočnilo v rámci nápravy počas realizácie projektu alebo neskôr. Musia však byť splnené dve podmienky – vnútroštátne právo umožňujúce nápravu neposkytuje dotknutým subjektom možnosť neuplatniť právo EÚ a posúdenie sa nesmie týkať len budúcich vplyvov na životné prostredie, ale aj tých, ku ktorým došlo počas realizácie projektu.

Y. Oblasť: Zásady, ciele a úlohy Zmlúv

C-619/18 Európska komisia v. Poľská republika (nezávislosť najvyššieho súdu) (24. 6. 2019)

„Nesplnenie povinnosti členským štátom – Článok 19 ods. 1 druhý pododsek ZEÚ – Právny štát – Účinná súdna ochrana v oblastiach, na ktoré sa vzťahuje právo Únie – Zásady neodvolateľnosti a nezávislosti sudcov – Zníženie veku odchodu do dôchodku sudcov Najvyššieho súdu – Uplatnenie na sudcov vo funkcii – Možnosť ďalej vykonávať funkciu sudcu po dovŕšení dôchodkového veku viazaná na získanie povolenia, ktoré patrí do diskrečnej právomoci prezidenta republiky“

Súdny dvor v skrátrenom konaní⁶ a po vydaní predbežných opatrení⁷ posudzoval súlad poľskej reformy dôchodkového veku sudcov najvyššieho súdu s primárnym právom EÚ. Konštatoval, že uplatnenie opatrenia znižujúceho vek odchodu do dôchodku na sudcov, ktorí aktívne vykonávajú funkciu na

⁶ Uznesenie predsedu Súdneho dvora z 15. novembra 2018 vo veci C-619/18 *Európska komisia v. Poľská republika*, EU:C:2018:910.

⁷ Uznesenie podpredsedníčky Súdneho dvora z 19. októbra 2018 vo veci vo veci C-619/18 R *Európska komisia v. Poľská republika*, EU:C:2018:852, a uznesenie Súdneho dvora zo 17. decembra 2018 vo veci C-619/18 R *Európska komisia v. Poľská republika*, EU:C:2018:1021.

najvyššom súde, nie je odôvodnené legitímnymi cieľmi a porušuje zásadu neodvolateľnosti sudcov, ktorá je predpokladom ich nezávislosti. Takisto posudzoval diskrečnú právomoc prezidenta republiky, ktorý v prípade dosiahnutia dôchodkového veku mohol podľa novej poľskej právnej úpravy sudcovi na žiadosť až dvakrát predĺžiť obdobie aktívneho výkonu funkcie, spolu až o šesť rokov po dovŕšení predpísaného dôchodkového veku. Pritom dospel k záveru, že táto právomoc môže vyvolávať oprávnené pochybnosti pokiaľ ide o neovplyviteľnosť dotknutých sudcov a ich neutralitu vo vzťahu k protichodným záujmom, o ktorých môžu rozhodovať, keďže nie je viazaná na žiadne objektívne kritériá. Súdny dvor preto vyhovel žalobe EK a konštatoval, že Poľsko si prijatím žalovanej právnej úpravy nesplnilo povinnosti, ktoré mu vyplývajú z čl. 19 ods. 1 ZEÚ.